

Zrcátko

Michal – nejfousatější Tulák

V dlaních mám studánku,
zrcátko rosy,
žíznícím pro lásku
všude ji nosím.

Osvěží na duši,
pohladí v srdci,
z něžných rtů nabývá
kouzelné moci.

V dlaních mám studánku,
obrázek Tebe,
bludičky pro oči
i modré z nebe.

Podívej, hladina
chvěje se celá,
do vln Tě položím,
kdybys tak chtěla.

V dlaních mám studánku
copak v ní leží?
Tiché, přec tlukoucí,
jak zvony z věží.

Z pramenů nejhlubších
nabízím čas
na štěstí, na lásku
každému z nás...

Návod na kosmické koráb

Tak tahle slova jsem si vypůjčil od pravé ruky náčelníka letošního prvního turnusu, řekl je když poprvé dostal do rukou tisky týkající se „použití Zátoky pláňat.“ I tohle je místy trochu návod. To pochopíte na dalších stránkách...

Letošní tábor je výjimečný. On tedy, mezi námi, je výjimečný každý tábor, nedá se vstoupit dvakrát do téže řeky, ta voda, v níž jste byli naposledy, už dávno odplavala...

Tenhle tábor je výjimečný z mnoha směrů. Tím prvním je počet dětí. Pro někoho číslo blížící se padesátce, není nic moc, osobně mám raději tábory, kde se všichni znají, tedy oddílové tábory, kam se jen náhodně dostanou děti odjinud, které dopředu neznáme ani z loňského léta. Je totiž hloupé ještě v půlce tábora volat na někoho: „Hele, ty v té modré kšiltovce...“ A pak také celá organizace, založená na dobrovolnosti a ochotě všech ke všemu správnému může při vyšším počtu lidí někdy dostat na frak. Aby se tak nestalo, máte nyní v rukou tohle povídání.

Další výjimka od jiných našich táborů je tato knížečka. Doposud jste byli zvyklí dostávat nějaké to čtení na konci tábora. Letos je to na začátku a to z toho důvodu, že část z vás je tu opět až po roce a nevíte která bije, natož kdo jsou třeba Narjové... Zde najdete kompletní přehled všeho, co se stalo za celý rok, protože tábor je pro nás „jen“ poslední akcí z celoroční hry. I když... to slůvko „jen“ je tam schválně v uvozovkách. Po stránce příprav je to akce nejnáročnější. Ale někdy zase jak se to vezme.

A jak se to vezme? Pro mne osobně byla tou nejnáročnější akcí poslední červnová oddílová výprava, jejíž stručný obsah tu také najdete. Tedy ne ani tak po stránce fyzické (i když to byla putovní výprava), ale pro dušičku a srdíčko. Moc jsem si přál, aby všechno dopadlo tak, jak jsme si naplánovali. A až se trochu bojím napsat, že to už lépe dopadnout nemohlo... Smích i slzy byly na těch správných místech a v těch správných očích. Neptejte se, co to tu píšu, až přelouskáte (vy kdo nevíte) tenhle úvod a dospějete k autentickým záznamům z téhle akce, tak pochopíte.

A v čem je další výjimečnost tohoto tábora? Ve vás. Jen výjimečně se tu objeví člověk, který sem nechce. Většina z vás se na sebe těší. A je to úžasné cítit. Těšíte se i do naší Zátoky pláňat. A alespoň ti z vás, kdo jsou celý rok v dosahu, to říkají, čím více se blíží prázdniny.

Ať vám tenhle pocit zůstane i po přečtení některých možná nezáživných, ale pro toto léto nutných stránek.

*Světlo vašim krokům!
Michal*

Země za zrcadlem či Omega

ZAČALI JSME...

To jsme ještě byli hluboko ve slovanských dobách, možná i v první polovině celého toho našeho loňského snažení, když jsem tuhle jel s Montákem autobusem z oddílové schůzky (možná to bylo jinde a jindy, ale to nevadí...). A Monty řekla, že by klidně znovu hrála celoročku „Země Fantazie“, kterou si ze svých dětských let pamatuje. Dokonce mi později donesla takovou knížečku, která výpravu po výpravě nabývala na objemu, vše, co jsme dělali, do ní bylo postupně zaznamenáváno.

Vždycky asi od poloviny roku začínám sbírat materiál na novou hru pro příští rok. Slovanský rok byl asi na objem sesbíraných materiálů nejobjemnější. Sesbíraných, nakonec povětšinou nikoliv použitých. Na rozdíl třeba od letošní hry, kde bylo použito snad vše, co fantazie dala... ale to skáču. Vráťím se tedy na počátek.

Na počátku nápadu na novou hru byla Monty. Tak knížečka mi onen rok Země eF (někdy jsem jí říkal Země uF) oživila. Byla to hra plná fantazie, právem se tak ta země jmenovala. A mně se v hlavě začal rodit nápad. Nechtěl jsem ale použít ten samý název a tak jsem té v té chvíli vzniklé zemi začal říkat Země za zrcadlem. Pohroužil jsem se zprvu do děl Terryho Pratcheta, Lewise Carrola a Jonathana Swifta. Ale nebylo to ono. A pak jsem dostal jeden z těch nápadů, kterých někdy lituji, když se nevyplácejí, ale většinou vycházejí, protože je nenechám padnout...

Na počátku Země za zrcadlem byla fantazie. Čirá a překrásná a psaná tak nějak do šuplíku. A nebyla moje. V té době jsem již znal Arkasíny i Alarga. A znala je také Píšťalka. Jak by ne, když si je právě ona vymyslela! Zprvu jsem tedy, s jejím svolením, začal s Arkasíny. To už se čas naplnil a před očima Tuláků se odvíjely první příběhy v nové hře. Po Arkasínech přišli Chuorkové a pak ostatní rasy, jak je znáte (a nebo neznáte – tím spíše čtěte dál!). Kdo jste byl na poslední výpravě, víte, že s výjimkou LiBlatníků (autorka Bláťa) a Aramů (autor nejfousatější) je všech ostatních obyvatel Omegy stvořitelkou Píšťalka. A pokud jste to tehdy nepochopili, tak to tu máte černé na bílé!

Máme tu přehledně v čase jak šly za sebou jednotlivé příběhy, abyste se mohli orientovat v tom, co se vlastně během celého roku dělo, abyste si mohli přečíst a pochopit smysl celého konání Atlant'anů, abyste poznali, že i ty temné bytosti se mohou stát lepšími a změnit se, pokud ovšem chtějí. Nemáte tu ale Deníky, které psaly týmy po celý rok, na delší věci tu v Semtamníku není prostor, to bude předmětem Knihy o Zemi Omega zvané „Za zrcadlem“ a „Za Branou“, která vzniká a bude až po táboře a bude obsahovat i to, co se během tábora stane!!! Nesmím zapomenout na popisy všech ras vyskytujících se v tomto světě, na různé listiny, které jsme nalézali, luštili, získávali i ztráceli... Je tu i malý arkasínský slovník, písma, s nimiž se i během tábora můžete setkat, nějaká ta legenda, co jich v Omeze je nepřeberné množství.

Užijte si to...!!!

UŽ JE TO TADY!

Byla schůzka oddílu 11.9.2002. Náhodně jsme našli stříbrnou sošku a pod ní v zemi prázdnou truhličku a svítek, kde se nám představil cestovatel Jonathan Marvel. Dozvěděli jsme se o deníku, který ovšem chyběl, o bráně, kterou se dá projít do Země za zrcadlem, což má být jiný svět, kde žijí i jiné rozumné bytosti, než lidé. Dozvěděli jsme se o Strážci, který je u brány z naší strany, a o Poutníkovi, který je na druhé straně a čeká na každého, kdo branou projde. Dozvěděli jsme se i arkasínské heslo, kterým lze přivolat znamení, které nás dovede až k bráně. Bylo z toho víc otázek, než odpovědí. Taková výzva se nedala odmítnout.

Ta listina zněla:

Slovutní čtenáři, mé jméno jest Jonathan Marvel. Na cesty vydal jsem se dne 11.9. Léta Páně 1802, abych poznal svět a o tuto zkušenost bohatší se do své domoviny vrátil. Po celou dobu putování psal jsem si poctivě deník, aby každá událost byla zaznamenána a nezapomenuta. Deník, jak spatřiti můžete, jest zde přiložen.

Jen málokterého pocestného napadne myšlenka, zda existuje ještě jiný svět, než ten náš známý. Nemyslím tím snad zemi Americkou, neb Africkou, ale docela jiný svět za jakousi podivuhodnou hranicí. Snad i vy nyní váháte, zda nejsem rozumu mdlého, když tu teď o jiném světě rozprávím. Však záhy pochopíte, kam svými slovy mířím.

Na své cestě jsem se dostal k jakési Bráně podivné, která Strážce při svém vstupu měla. On varoval mě, abych kroky vážil, však který mladý člověk rád naslouchá učeným řečem, ba co víc – vyslyší zkušeností starších lidí? Ani já jsem neváhal a jsa odhodlán poznat, co skrývá se za ní, vstoupil jsem.

Svět, který se ukázal býti za Branou v plné své kráse, předčil všechna má očekávání, ba zapomněl jsem i na varovná slova o jistém nebezpečnosti, které tento svět skrývá. Ale vězte všichni, že kdo srdce má na správném místě a rozumu užívá, ten každé nástraze se vyhne a zdárně svou cestu dokončí. I varování dalšího jsem opomněl, a to takového, že nelze se dostat nazpět z tohoto podivného světa. Tak pravil Strážce a já jeho slov tehdy nedbal.

Na druhé straně, když Bránou jsem prošel, stál ten, kdo průvodcem mi dále byl. Poutník. Já společně s ním poznával tuto divukrásnou „Zemi za zrcadlem“ a stal se pro další čas také poutníkem.

Nikdy jsem netušil, že rozumem nadání mohou být i jiné bytosti, než rasa lidská. Já setkal se s Arkasíny a Elfy, spatřil vzácné a moudré Voirdžiny, spousty dalších tvorů, co jen velkolepá fantazie může přinést. Však čtěte můj deník a sami uznejte, že nikdy nebylo třeba litovat, že Bránou jsem prošel do Země za zrcadlem. Ba i poutník sám mých pozdějších obav z nemožnosti návratu mne zbavil, ještě v čase, kdy jsem se vrátit chtěl zpátky do našeho světa a naší země.

Komu snad není deník můj dostatečným poučením, ten na podobnou pouť vydati se může, však rizika rozhodnutí svého každý sám si ponese! Ke Bráně znamení, jež tu je zobrazeno, každého dovede. Brána tato se otevírá v jistý čas, co v deníku je popsán. Znamení lze vyvolat heslem tímto v arkasínštině řečeném:

*Alarg monde ar neat
iari longa aldan
tuori belde suam
arkasi choram dei!*

Což v překladu neumělém, neb arkasínštinou nevládnou zcela, znamená:

*Sílo tohoto světa
svou délkou nekonečná
spoj svět se zemí zrcadlicí se
v našich myšlenkách!*

Po těchto slovech v okolí blízkém prvé znamení se ukáže. A po nich dál své kroky vésti můžete. Však délka cesty k Bráně nikdy není známa. Proto vhodného místa sobě vyberte a vybírejte ho více srdcem, než rozumem. A dle deníku mého poznáte i čas, kdy po znameních se vydat.

S úctou Váš Jonathan Marvel, cestovatel

BRÁNA DO JINÉHO SVĚTA...

Tahle výprava byla z velké části poznamenána faktem, že to byla poslední výprava na Tolštejn (20.-22.9.2002), než jej dostala do rukou obec a turistickou ubytovnu, kam jsme nejen my jezdili mnoho let,

zničila, aby na jejím místě vystavěla drahý horský hotel pro movitější rádobyturisty.

Putovali jsme krajinou křížem krážem, na čtyřech místech uložili kamenná srdíčka, páté jsme nakreslili na vrcholu vyhlídky na Tolštejně. To poslední největší plné našich přání je uloženo v zemi na místě, kterému říkáme Merlinovy kameny a je asi pět kilometrů na dohled od Tolštejna. Na společný výkřik AHOJ některých proti Tolštejnu, duhu, která nečekaně dokreslila ten obraz a na slzičky asi nikdo, kdo to zažil, nezapomene...

Přesto jsme našli bránu, stříbrné zkřížené tyče, Strážce a nakonec i Poutníka. Ocitli jsme se v Zemi za zrcadlem, jak ji říká Jonathan Marvel, nebo také v zemi Omega, jaký je její asi správný název. Té naší zdejší obyvatelé říkají zase země Alfa. Uvidíme, co všechno nás v téhle dosud neprobádané zemi čeká.

V ZEMI ARKASÍNŮ A CHUORKŮ

Prostřednictvím Poutníka jsme se dostali do místa (Lhotka, 11.-13.10.2002), kde nám Arkasíni v čele a Alargem připravili hostinu. Setkali jsme se i s hravým medvídkem Chuorkem. Naneštěstí tím začala naše cesta pro lék, protože jsme společně s našimi hostiteli byli zákeřně nakaženi podivnou nemocí, co se vyznačovala zmodráním kůže. Nebylo to samo sebou, poznali jsme tak na vlastní kůži další a to negativní sílu Omegy, rasu Ofiliánů. Vydali jsme se „černou dírou“ dlouhým tunelem až na druhou stranu světa za arkasínským léčitelem Aldanem. S pomocí dalších dvou ras a to Elfů a Voirdžín se nám podařilo získat lék a vyléčit jak sebe tak i Arkasíny a Chuorky. Pochopili jsme, že si na Ofiliány bude třeba dávat pozor.

KAMENY MOCI

Polnička, 25.-30.10.2002. Alarg za námi přivedl zubožené medvídky Chuorky, kteří stačili na rozdíl od ostatních utéct ze své osady. Ofiliánská říše se začala rozrůstat, Ofiliáni rozšiřovali své území na úkor ostatních ras. Protože jsou to bytosti nadané magickou mocí, hledali jsme pomoc u vševědoucích Voirdžín.

Ty nám řekli o kamenech moci, což jsou zvláštní předměty, které vlastní každá rasa od počátku světa. Pokud se nám podaří získat dostatečně velké množství (každá rasa má jen jeden takový kámen), můžeme pomocí nich zrušit kouzlo. Kterým jsou očarováni ofiliánští otroci – zajatci z ostatních ras.

Málem by se nám vše zdařilo, ale Ofiliáni s pomocí svých spojenců Marymenů (upírů) unesli Alarga a jako výkupné žádali právě ony Kameny moci. Nakonec nám nezbylo než

kameny vydat, ale včas se objevily dvě Voirdžíny, před nimiž mají respekt a úctu všechny rasy, a kameny vzaly z rukou Ofiliánů a daly je rasám Omegy zpět. A Ofiliáni byli varováni od Voirdžín, že pokud ještě někdy překročí ve zlém hranice své říše, zle se jim povede.

Vrátili jsme se bohatší o zážitky a o zkušenost, že se vždycky nemusí zdařit to, co si naplánujeme.

LEGENDA O ATALOVÍ

Lhotka, 22.-24.11.2002. Od Daglara a Gratury jsem věděli o Svátku stvoření, který se slaví na počest Atala – stvořitele, který kdysi na počátku světa stvořil všechny rasy Omegy. A nestačili jsme se divit, když nás ráno navštívil sám Atal, řekl, že už dlouho nás pozoruje a že si nás vybral jako spolupracovníky pro stvoření světa a pro ten účel nás přenesl časem na počátek... A tak jsme pod dohledem jeho mistrů vytvářeli svět, jeho rozumné obyvatele i zvířata a rostliny, abychom se nakonec dozvěděli, že Atal je jen převlečený Alarg a tímto nám umožnili naplno prožít Svátek stvoření, tak, jak ho nemůže prožít žádný „domorodec“, protože ho dávno zná. Být tím, kdo tvoří, je chápáno v Omeze jako velká pocta.

Protože se některé naše výtvořky – představy nových ras – opravdu povedly, není vyloučeno, že se s nimi setkáme v dalších etapách putování Omegy – Zemí za zrcadlem!

SVÁTKY ARKASÍNŮ A OSTATNÍCH RAS

Růžena, Lužické hory, 13.-15.12.2002. Tentokrát byli děti rozděleny do sedm skupinek a velcí tvořili další dvě. Tolik ras zatím známe, tedy včetně šedivých Ofiliánů a černých Marymenů... Každá rasa nějakým způsobem vánoce slaví a tak jsme se snažili ostatním ukázat jak. Protože tahle výprava byla i oddílově vánoční, nechyběl stromeček, spoustu dárků. A také návštěva Tolštejna, který se začal proměňovat, bohužel ne s perspektivou našeho návratu do něj.

Chata Růžena na svahu Jedlové, což je od Tolštejna pár kilometrů, se zřejmě stane tím novým náhradním místem našich nejen vánočních výprav do těchto míst.

SVĚT VOIRDŽÍN - BÍLÝ KRÁL

Pfeiferova bouda, Lužické hory, 17.-19.1.2003. Od Bílého krále jsme vyslechli Legendu o Bráně, o dávném příběhu Znalce a Strážce, v němž Atal proměnil své dva Mistry a nechal je jako stráž právě u té Brány. Té se chtěli zmocnit Ofiliáni, rozpoutal se boj, v němž na straně dobře bojovali Arkasíni a Voirdžíny. Podle té legendy se magií pokusili ovládnout Ofiliáni Znalce, ale ten se z bílé bytosti proměnil pouze v šedivou a ztratil svou paměť. K našemu údivu jsme se dozvěděli, že si začal říkat Poutník...

Celou Legendu o Bráně máte zde:

Kdysi na počátku světa, kdy Atal stvořil všechny známé rasy obyvatel Omegy a kdy roztočil svět, aby dal všem na něm poznat síly dne i síly noci, tehdy, když opouštěl stvořený svět a odplouval až za oceán, tehdy, jen chvíli před tím, nechal vynést ze svého korábu Bránu. Jejím znamením byl velký kruh, rozprostřený kolem ní, tvořený různými znaky, kterým rozuměli jen Atal a Mistři.

Dva z Mistrů proměnil stvořitel ve Strážce a Znalce. Tito dva byli nesmrtelní tak, jako Elfové. Měli za úkol chránit Bránu a pečovat o ni a také ji ovládat, aby byla k prospěchu všech ras, až přijde jejich čas, kdy budou moci vstoupit do brány a projít do jiných světů. Sám Atal nastavil Bránu na svět, jemuž říkal Alfa. To bylo místo, z něhož sám vzešel.

Jen Znalec věděl, jak se Brána ovládá. A jen Strážce ji mohl ochránit.

V kruhu byla mnohá znamení: beta, gama, delta... množství znaků, pod nimiž se skrývaly cizí divukrásné světy, stejně tajemné, jako sama Omega. Pouze ofiliánské Modamér a Bílému králi Voirdžín bylo dovoleno nahlédnout do některých světů a získat moudrost a schopnosti, které předčí um ostatních ras.

Bílý král vědění přenesl na všechny Voirdžíny, Tento dar umožňuje mluvit bez hlasu a sdílet veškeré vědění. Dovoluje i nahlédnout do možných budoucností.

Modamér Ofiliánů se rozhodla tento dar si ponechat a upevnit jeho pomocí svou moc nad říší i nad ostatními rasami. Jen některými magickými schopnostmi vybavila své poddané, aby mohli lépe plnit její příkazy.

Po mnoho následujících let byla Brána v klidu, v péči Znalce a hlídaná Strážcem.

Svět se měnil, poznatky, které byli jednotlivé rasy schopné získávat o světě, některé vzdaloval od druhých a jiné přimykaly k sobě. Lidé a Ratiové k sobě našli cestu, stejně tak jako Daglarové a Gratury. Také Chuorkové našli velké přátele v Arkasínech. A co je temné, k temnému se přiblížilo. Ofiliáni získali své spojence v Marymenech. Jen Voirdžíny nezasáhly velké změny Omegy, ty setrvaly ve svém vědění, z něhož vždy ochotně poskytl každému, kdo přišel pro pomoc a radu, ať již z kterékoliv rasy. Ale vždy odevzdaly jen tolik, kolik bylo třeba, aby pomohly a neškodily. Tím si získaly vážnost a úctu všech.

V temnotách ofiliánského panství, v černých duších části bytostí této říše, se zrodil plán. Tak, jako mnohokrát za ta léta, snažili se změnit hranice říše ve svůj prospěch. Protože neuspěli, rozhodli se rozšířit svou moc do jiných světů pomocí Brány. Bílý král měl temná vidění a jeho sny sdílely všechny Voirdžíny. Ale žádná nebyla v té chvíli v blízkosti Brány. Jen Arkasíni – tušitelé, nadaní také zrnkem magie z dob svého zrození, spěchali na pomoc a přišli první na místo zkázy. Rozpoutal se boj, kde nikdo nikoho nešetřil. Teprve příchodem Voirdžín utichly vášně. Bylo však pozdě. Posvátný kruh znamení byl rozmetán, ale většinu znamení se zdařilo poskládat zpátky. Brána byla během bitvy postupně otevřena do několika světů, než se

podařilo uzavřít ji zcela. Část Ofiliánů prošla Bránou, ale již nikdy se z nich nikdo nevrátil. Naopak do Omegy se dostalo z cizích světů hejno létajících mírumilovných bytostí, které Arkasíni nazývají Anuky. Strážce byl zraněn, ale splnil svou úlohu, Brána nepadla zcela do rukou Ofiliánů. Znalce odvěkla ofiliánská armáda a snažila se ho svou magií proměnit v černého otroka, aby jim tak byl zcela po vůli. Ale kouzla temných nestačila. Znalec nezčernal, jeho oděv se však stal šedivým a on sám změnil své jméno, stal se Poutníkem. Voirdžiny vrátily původní nastavení světů Alfa – Omega a rozebraly velký kruh znamení. Strážce přenechal své místo v Omeze Voirdžinám a na počest Arkasínů, prvních obránců, přijal jejich heslo jako to, které umožní projít skrz Bránu a prošel do Alfy. Poutník zůstal na straně Omegy připraven na možné příchozí. Velký kruh byl rozebrán a jednotlivá znamení svěřena důvěryhodným Arkasínům, které je měli ukrýt na domluvených místech. Byl sepsán „Velký svitek“ s popisy těch míst se znameními, rozdělen a jeho části svěřeny Voirdžinám.

Bílý král měl opět vidění. V nich však již nebyla žádná temná znamení. Podle nich se jednou u Arkasínů narodí muž, který se nakonec stane jejich sjednotitelem. Jako znamení, že nastala ta chvíle, projde Bránou z Alfy skupina lidí, která přinese naději konce ofiliánského otroctví. První pokus o osvobození všech

otroků se však nezdaří. Tito lidé, společně s vyvoleným Arkasínem, jsou ti, jež mají právo získat všechna znamení a obnovit tak možnost nahlížet do jiných světů.....

Boj u Brány skončil před těmi tisíciletími vítězství Arkasínů a Voirdžín. Kruh kamenů, působících jako klíče do jiných světů, Voirdžiny rozebrali a světili je Arkasínům. Sepsali s nimi také Velký svitek a přidali do něj znamení Brány. Dozvěděli jsme se, že podle legendy je Alarg vyvolený Arkasín, kterému je souzeno zpátky sesbírat uschované kameny a nám je souzeno putovat s ním. Pomocí Velkého svitku jsme také vrátili Poutníkovi jeho dávnou paměť, ale neproměnil se, zachoval si svou nám známou podobu.

A toto je velký svitek...

My, Společenstvo Arkasínů a Voirdžín,

které tohoto památného dne nastavujeme Bránu zpět
podle Atala – stvořitele všech živých ve světě Omega, sepisujeme toto provolání, tento
Velký svitek:

Sbíráme znamení ze země nasáklé krví těch, kdo se postavili temnotě.

Sbíráme znamení patřící k Bráně a vědomi si všech důsledků našeho činu, svěřujeme je
Arkasínům, kteří je ukryjí na místech známých pouze jim.

Oni jen vědomost o těchto místech budou si předávat po generace, až nadejde chvíle návratu
znamení k Bráně, nebo je svěří jedincům jiných ras, kteří budou stejně hodni důvěry.

Svitek tento, jakmile bude hotov, nezapечатíme. Bude rozdělen na díly,
jejichž počet je znám pouze nám.

Každý díl bude svěřen do rukou Voirdžinám, které jsou nadány schopností vědět navzájem o
každém svém kroku. Díly svitku budou drženy zvlášť také až do času návratu
znamení k Bráně.

Tento svitek neobsahuje místa, kde jsou znamení ukryta, ale kruh, na němž chybějí.
Držitel všech částí svitku musí tento nedokončený kruh ukázat nesmrtelné bytosti,
jež má v hloubi paměti skryta ona správná místa.

Bytost tato o tom neví, část této její paměti je spící.

Je třeba ji obestoupit a uzavřít v kruhu z rukou, držet ji před očima správnou část
Velkého svitku a říci jí arkasínštinou toto heslo:

Sílo tohoto světa,
svou délkou nekonečná,
probud' tohoto našince
z jeho snu !

Jen tehdy si ona bytost uvědomí svůj pravý původ a povede dál odkaz dávných časů
k jejich nové slávě.

Ona bytost si říká Poutník.

Vy, kdož čtete tato slova, učíte, co je třeba, ve vhodné chvíli.

Každý ze Společenstva Arkasínů a Woirdžín – tvůrců Velkého svitku,
věří, že je ve správných rukou.....

Naším příštím úkolem tedy bude vrátit Bránu do té podoby, v jaké byla v okamžiku, kdy Atal odplouval
z Omegy, když dokončil své dílo...

ALARGOVA POUŤ

Mladočov, 8.-15.2.2003. Naše čtyři týmy se snažily podle legendy získat kameny do Brány a také se jim to podařilo. Nebyla to samozřejmě přímočará cesta, o tři kameny jsme přišli, když jsme byli přepadeni ofiliánskými otroky a další byl zcizen LíBlatníkům, když jsme jej od nich nezískali, a po té, co jsme od této rasy odešli. Pro ty celkem čtyři jsme si došli až do ofiliánského doupěte.

Nakonec jsme se všemi, celkem dvaceti pěti kameny, popsanými řeckou abecedou, odešli k jedné ze čtyř Bran, které jsme postavili (každý tým stavěl svou a pak jsme zvolili jednu z nich), postavili jsme kolem ní s pomocí Alarga a Bílého krále kruh a bránu otevřeli do světa Epsilon... V ten okamžik se Brána „probudila“

a do světa Omega vešla skupina Ofiliánů... Alargovi se to pramálo líbilo, ale Bílý král vysvětlil, že toto nejsou místní Ofiliáni a oni také promluvili, že jsou potomci dávných válečníků, kteří bojovali o Bránu a prošli skrze ní. Že však v cizím světě, kde neměli žádnou moc, poznali, že musí změnit svůj život v Omeze a tak mnoho generací čekali, až se otevře Brána a budou se moci vrátit zpět a pokusit se ofiliánskou říši temnot změnit. Bílý král je vzal pod svou ochranu. U Voirdžín také zůstali všechny kameny a dále i Kameny moci, které Bílý král připomněl a ukázal, že je má.

To jsem tedy sám zvědav, jak to všechno dopadne ☺

TAJEMSTVÍ NARJŮ

Všenory, 14.-16.3.2003 Pochopili jsme, že na první pohled se věci i osoby mohou jevit jinak, než jsou ve skutečnosti... Poznali jsme novou rasu, bytosti, které si říkají Nařané, ale jejich skutečné jméno je Narjové. Jsou to tvorové, kteří nepatří do světa Omega, ale do Kappy a dostali se k nám Bránou v době před válkou mezi Ofiliány a společenstvím Arkasínů a Voirdžín. Nemohli se dostat zpět (kruh kamenů byl přece rozebrán a uschován) a neuspěli ani u Bílého krále, ani u Arkasínů, nikdo tehdy nechtěl riskovat daleko důležitější věci než jejich návrat domů...

Narjové již tak byli stranou dění v Omeze a ještě více se zatvrdili ve své povaze a postupně se sžili s okolím a našli svůj prostor, jak žít v pro ně nové zemi. Jsou to měňavci a berou na sebe podobu těch, které spatří.

Snažili jsme se přimluvit nejprve u Bílého krále a pak u Alarga, jestli neumožní jejich návrat domů teď, kdy jsou síly dobra ve výhodě.

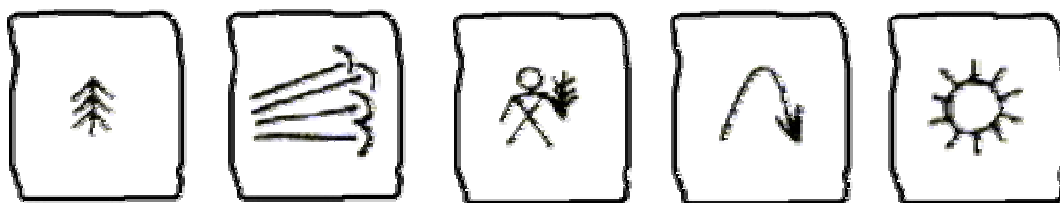
Nakonec jsme otevřeli Bránu a Narjové přišli, ale nikdo z nich neodešel! Nejsou totiž Narjové a Nařané ti samí. Nařané jsou potomci dávných Narjů, kteří přišli do Omegy a nemohli se vrátit. Omega je pro tyto bytosti již dávno domovem. A tak se asi budeme muset čas od času i potýkat s postavami, které nebudou těmi, za co se budou vydávat, protože Nařanům činí potěšení druhým tak trochu škodit a strašit je...

KONEC OTROCTVÍ - NOVÝ VĚK

Zátoka pláňat, 11.-13.4.2003. Setkali jsme se s Ofiliánkou, s tou, co se vrátila Bránou. Ta nám řekla, že právě tato doba je nejvhodnější k tomu, dostat se do blízkosti Modamér Grantén a ukázat jí pravou tvář její říše, tu, kterou zamlčují její rádci. Je tu šance změnit Ofiliánskou říši.

Poznali jsme jak Arkasíni oslavují jaro, nejdřív jsme si ale sami náležitě vymýšleli, jak bychom to udělali my!

Takhle nás Arkasíni zvali na oslavy jara:

Lidé ze země Alfa, slyšte !

Začíná jaro a Arkasíni je oslavují stejně jako jiné rasy.

Získali jste čtyři květiny ze čtyř světových stran.

Kolem vás se začíná probouzet příroda,

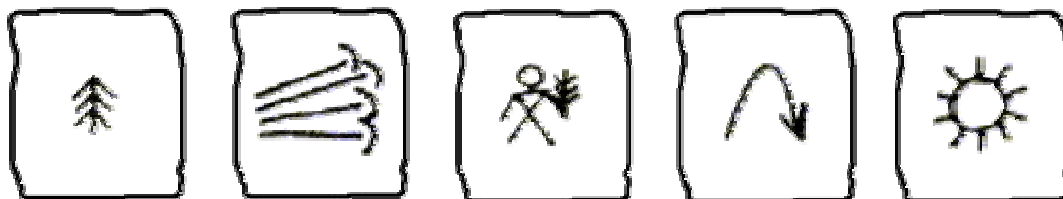
stromy, jichž si Arkasíni i vy, lidé, váží.

A z teplých krajín se vrací ptáci. Poslední snůh roztává

a snad už nastane chvíle, kdy odložíme teple oblečení.

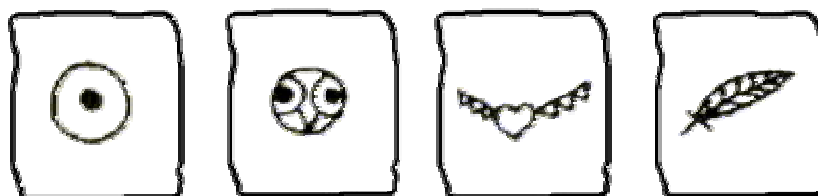
Jaro je počátek nového života,

odcházejí mrazivé dny a noci.
 Zkuste vzít květiny ze čtyř směrů, pomyslete, co všechno se děje
 během jara a zapojte svou fantazii.
 Pro teď se zkuste stát arkasínským rodem a připravte pro ostatní
 scénku, jak byste vy oslavili příchod jara!
 Nepřijdete o nic zkrátka,
 nakonec poznáte, jak jaro vítáme my...
Vaši Arkasíni

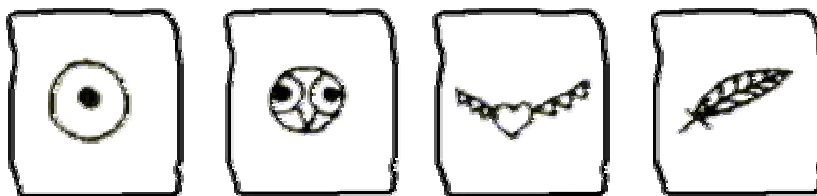
Nakonec arkasínská rada v čele a Aldanem, kterého známe již z dřívějších, zvolila jednoho z Arkasínů soudcem nade všemi, vybrala Alarga, aby se stal vůbec prvním králem Arkasínů... Vzniká opravdová Země Arkasínů v čele s Alargem.

A toto je glejt, podle něhož se Alarg králem stal...

My, rada Arkasínů,
 soudců uznaných ostatními Arkasíny, vyvolení naším lidem, abychom soudili činy ostatních
 a rozhodovali o jejich prospěšnosti nebo vinách,
 povolání dnes celým národem Arkasínů – tušitelů, zvěstuje dnes, v den slavnosti jara,
 toto rozhodnutí.

Dozrál čas, kdy se rody Arkasínů spojí v jeden velký šik,
 kdy jednotlivé skupiny jako barvy spojí se v duhu
 a celý národ Arkasínů bude pro příští čas mít soudce nade všemi.
 Ať tímto soudcem se pro své i naše dny příští stane ten, kdo mezi námi
 po mnohý čas již putuje Omegou
 a svými činy ve jménu dobrých sil pomáhá od našich sídel oddálit síly temnot.
 Ať panuje nad všemi územími obývanými Arkasíny a Chuorky,
 kteří jsou našimi věrnými přáteli.
My, rada Arkasínů,
 máme právo vyslovit s plnou vážností, ale i velikou radostí:
 nechť **Alarg** se stane naším králem!

Stejně jako Arkasíni, slaví i Ofiliáni příchod jara, ale jako první jarní noc. V té době je možné vstoupit do královských zahrad a tak se dostat až k Modamér. Povedlo se nám to a mladá královna pochopila, že to se vším, co jí rádci říkají, asi nebude v pořádku. Ti až na jednoho, když pochopili, že je zle, utekli. A Grantén toho jediného nepotrestala, protože jí zůstal věrný, i když jej mohl stihnout trest. Dokonce se zachovala jako Bílý král ke svým Voirdžínám a veškeré vědění o jiných světech dala do vědomí všech ofiliánských bytostí. Ti přestali být loutkami v rukách královny a zbavili své otroky očarování. Ne všichni Ofiliáni však toto vědění přijali, někteří se rozhodli Modamér vzepřít a otroky si ponechat. A proto Alarg, již jako král roven Modamér, dostal amulet a byla mu prozrazena magická elfská věta, pomocí níž s amuletem může zrušit otrocké očarování...

Modamér Grantén po právu tyto chvíle nazvala Novým věkem nejen pro Ofiliánskou říši, ale pro celou Omeгу.

ELFOVÉ

Kamenice u Humpolce, 30.5.-1.6.2003. V místě, kde nás měla v pátek za tmy čekat skupina bytostí, které pro nás měly důležitou zvěst, jsme byli přepadeni Marymeny (a jak se později ukázalo i jedním Ofiliánem, který se nepodřídil rozhodnutí Modamér Grantén o zrušení otroctví) a každý tým přišel o jednoho svého člena - stal se zajatcem a otrokem. Na místě jsme přitom našli jen čtyři části listiny psané elfsky.

Museli jsme získat klíč k přečtení elfského listu, za pomoci Ofiliánky Halfech, jedné z těch, co se vrátili Branou, jsme našli tábor Marymenů, Ofiliána i otroky a nakonec zase za tmy s pomocí Alargova amuletu otroky osvobodili. Protože jsme však neměli žádné kouzlo, které by nás chránilo proti Marymenům nebo vzalo moc Ofiliánovi proměnit nás v otroky nové, museli jsme vzít tak trochu nohy na ramena.

Od osvobozených Elfů jsme se dozvěděli, že jejich rasa není stvořená Atalem, ale že pocházejí z Atalovy země, tedy z Atlantidy a jsou potomky těch Atlantů, kteří se rozhodli žít v Omeze... Také nám řekli, že se blíží druhý příchod Atala – stvořitele.

Nakonec nám sám Alarg přivedl osvobozené naše čtyři členy, takže všechno dobře dopadlo. Marymeni přišli o většinu svých spojenců – Ofiliánů, ale nelze spoléhat na to, že nové nenajdou, jak v onom roztrhaném listě na počátku pravil král Elfů, Andon Panta Omentien (čili Brána otevřená k setkání). Máme se nač těšit příště...

Zde máte onu roztrhanou elfskou listinu:

НХНТЩФ, РТНХИ НТРНЦИЩФ,

АЕТНАИБ ТН КНРА СЛОФРН ПНРН ЯСНБИ РИМАСМБИ
 ТАНДА ХИФ. КИА РНХН ЯНРН Я ПНЧНБ САННН РДНРНХН
 АСАРПЛАСТ СРДЛРПН САНФПЛАМН ХИФ НТРНЦИЩФРН РЛР
 КНФПЛАПЛАФ СРТНАФ РНЛ ВНРФ, ХФРФ Н СИРФ.

КСВН ЯФНРПИ АСЛОФФ Н СИА ПНФ ПНБИ, АН КСВН САНФРН
 АТАЛФ РНЯПНДА СМНФ СРДЛРПНДА РНХН СИАНБ
 АХН. ВАНБНТ ЛАИХИНЩФ СН СН РМ ЯНТАЯПНХН

Հ ԵՐԿՁԻԼԱՇՄԻ ՀՅՈՒ ՄԻՇՈՒ, ՈՂՈՒ ՄՈՒ ԲՈՒԼԻՆ ՀՈՒԲԻԱՈՒ
ՔՈՒՆԻՅԱՆԲ ԲՒԼԻՆՔ ԲՁՐԼԱ ԵԼՁԲԵՒԼԱՇՐ:

ԱԶՇՐՈՒՂԼ ԲԼ ՔՈՇԻՐՉ ԽՈՇՐՈՒ ԵՄԼՉԼ ԼՐԴԼՐԶ
ՀՅՈՒԼՈՒՄԻՐՉ ԲՈՒՄԼԶ ԵՆՐՈՒ. ԽՈՒ ԲՒԴՈՐՈՒ ԲՈՂՐՐ ԲՈՒԵՐԼ
ՀԻՂՈՒ. ԵՆՒԴԵՆՄԻ, ԲՈՒՄԻ ԲԼԼԵՈՒՂԻ ՀՅՈՒԼ ԵԼՐՄՈՒԼ
ՀՐԼԽՄԻՐՈՒ, ԲՈՐՈՒ ՉՔՈՒՆԻ ԽԻՄՈՒ ՀՐԼԽՄԻՐՐԻՂԻ ՈՒ
ՄՈՂԼԼ ՀՐԼՔՈՒՉՈՒ ՄՈՒ ԲԼ, ԱՈՒ ԽՈՒ ՄՈՒՄԽԲԼԶ:

ԽՀԻ ՄԼՀԻՐՈՒՂՈՒ ՀԻՂՄՈՒԼ ԱՄՈՒԵՆՄԻ ՄՈՇԻ ՄՈՇՈՒ, ԲՒՈՂԻ
ՈՂՈՒՄԶ. ԽՀԻ ՄՈՇ ԲՒՈՒՂԻ ԽԻԼ ԼԲ ԲՈՂՄԻՐՉ ԲԼԵ, ԲՈՐ
ԽՈՐԼ ՂՀԻՐՉՄԻ ՈՒՐՈՇԻՄԻ. ՂՈՇԼԽ ԲՈՒՄԶ, ԲՈՒՄԻ ՄԼՀԻԽ
ՄՈՒ ՀՅՈՒ ՉՒՁԲԻ. ԲԼՁԼԽ ԽՈՒ ՂՐՈՇ:

ՂԻՈՒ, ԱՈՒ ՂԻՐ ՈՒՐՈՇԻՄԶ ԵՆ ՀՐՉԼՐՄԼԱՇՐ ԲՁՀԻՐՈՂՀՐԻՂԻ.
ԽՀՈՒ ԲՒՐՐՐՈՂՄԻ ՀՐՂՄԻՐ ՀՂԻՐ ԲՈՒՄ ԵԼՀՐԴՁԵ
ՈՒՈՂԼՂԻՈՒ Բ ԲՈՂՄԻՐՉ ԲՈՇՈՒՐՉ ԼԴԼԲԶ ՄՈՇ, ԱՈՒ ՀԻՂՈՒ
ԼՂՈՒ ԲՁԲՈՒՆ ԲՈՂՐՐ ՀՐԼՂՈՒՄՈՒ Հ ԲՈՒԻ, ԲՈՒՄԻՈՒ ՈՒՈՂ
ՂԲՈՒՐՉԻ ԱԻՂԼԼ:

ՈՒԲԼՄ ԲՈՒՄՈՒ ԼԵՆՄՈՒՈՒ
ԲՒՈՂ ՈՂՐԶ

...co..?? Že to nepřečtete? No to jste celí vy! Dále o pár stránek máte přece klíč... Ale budiž, pro tentokrát. Zde máte překlad do jazyka Českého. Ovšem bez háček a čárek. Ale s tím si již určitě poradíte ☺

alargu, králi arkasinu,

zdravim te jako soudce nade vsemi bytostmi tveho lidu! jiz cele veki v nasem svete chybela osobnost schopna sjednotit lid arkasinsky pod jednotnou spravu bez mecu, luku a sipu.

jsme vdecni osudu a sil nad nami, ze jsme svedky zrodu pevneho statu schopneho celit silam zla. modamer ofilianu se se cti vyrovnala s minulosti sve rise, ale ne kazdy sedivy letavec prijal tuto moudrost.

zustalo po lesich jeste mnoho otroku svazanych cernou magii. je treba celit temto silam. marymeni, kteri pozbyli sveho mocneho spojence, take hledaji jina spojení a nelze spolehat na to, ze je nenajdou.

jsi nositelem silneho znameni nasi rasy, králi alargu. jsi nas přítel jiz od davnych dob, tak jako vsichni arkasini. vyuzij daru, který nosis na sve hrudi. pouzij jej včas.

vime, ze lid arkasinu ma schopnost tusitelstvi. jsme pripraveni splnit slib dany mistrum atalovym v davnych casech zrodu ras, ze silam zla budeme celit společne s temi, kterym atal vdechl zivot.

andon panta omentien

kral elfu

Takové malé Pées: „Andon Panta Omentien“ je v Tolkienovské Elfštině. Doopravdy. V překladu to znamená: „Brána otevřená k setkání“

ATLANŤANÉ - STVOŘITELÉ

Zátoka pláňat – Chřenovický hrad, 20.-22.6.2003. Jak pravili posledně Elfové, blíží se příchod Atala. Kameny moci začaly ožívat a z každé rasy, co jich žije v Omeze, se někdo vypravil do nějakého stejného a neznámého místa. Měl jen to nutkání tam jít – na setkání s Atalem...

Tahle výprava byla putovní. Nikdo nevěděl, kde se nakonec objevíme a radost některých dětí, že jsou zase v Zátocě pláňat byla opravdová. První noc jsme byli svědky druhého příchodu (příplutí) Atala. Chvilí s námi rozprávěl, když vystoupil na břeh. Ale tehdy jsme to byli my, lidé z Alf. Druhý den jsem se vydali na dlouhou pouť do neznámého místa. Tím byl Chřenovický hrad nebo spíš zřícenina hradu, pár zdí a věž, do níž se dalo vstoupit a koukat tím kamenným tubusem nahoru na oblohu.

Stali se z nás Voirdžíny, Ofiliáni, Arkasíni, Chuorkové... každý představoval nějakou bytost z Omegy, vesměs tu, kterou stvořil stvořitel. I Narjové se kupodivu našli, ale vy, co znáte tento příběh, víte, že Narjové pocházejí odjinud.

Když přišla druhá noc, ukázal se Atal na místě, kde všichni zástupci ras očekávali jeho příchod, aby mu mohli za své stvoření poděkovat. A stalo se. Od hravých Chuorků dostal Atal i dárek, Šanyna poděkovala tancem a písní beze slov, jiní hlubokou poklonou i vděčným slovem. Všichni v odění a s malováním tváří, pokud to bylo vzhledem k povaze té či oné bytosti třeba.

Ale skutečnost je jiná, i Atal má tvůrce, stejně jako bytosti celé naší Omegy, zvané Země za zrcadlem. Jsou to lidé, kteří patří do Tuláků. Tak tedy jako filmový střih vstoupil do děje Poutník a uvedl té noci další Atalova slova a pravý hlavní tvůrce bytostí Omegy přijal poděkování od stvořených ras...

Atal nás pozval do své země, Atlantidy. Zbývá nám v této celý rok trvající hře poslední akce a to nejdelší – tábor. Bude to Atalova země, Atlantida...

Tím jsme uzavřeli rok výprav v Zemi za zrcadlem. Ale během této výpravy se členy Kmene staly Bláťa a Píšťalka. O tomto a o dalším, co se týká Dovedností a Zkoušky, je psáno dále v Semtamníku!

ATLANTIS

Zátoka pláňat, 9.-23.8.2003. Doufám, že nečekáte, že tu budu prozrazovat něco z tábora?! Nechte se překvapit, co všechno bude! Tenhle příběh právě teď teprve začal...

Přílohy, které se určitě hodí

Pisma a jazyky (jiné než na vyplazování)

V téhle části jsou jednak různá pisma, pak také trochu arkasínských slov, která jsme již použili k překladu nějakých těch textů. A pak také jednotlivé rasy, které žijí v Zemi Omega. Tuhle část pro teď můžete klidně přeskočit. Ale ve vlastním zájmu se k ní někdy příště vraťte...☺

MALÝ ARKASÍNSKÝ SLOVNÍK

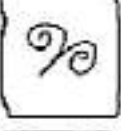
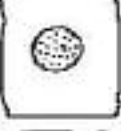
Běh	hopi	Nevidět	ar novidoň
Bílý muž	fron	Noc	novidoň
Blesk	šimo	Obilí	hjalmar
Blízko	somep	Odpoledne	askam
Bojovník, voják	marin	Oheň	ar varaz
Bouřka	savanika	Pevnost	vertka
Bratři	renki	Poražený, prohra	duval
Brod	norva	Posel	pod
Bude	al gaja	Práce	terron
Bylo	al gapa	Probuzení, vzbuzení	vet
Daleko	en somep	Prosba	vivi
Délka, dlouhý (předmět)	longa	Přítel	ar ka
Den	vidoň	Půlnoc	askaz
Děšť	teporapot	Radost, veselé srdce	luča
Děvče	amira	Ráno	vene
Dítě	mauro	Rybolov	lin
Dnes	gana	Řeka	onor
Doba, dlouhý (čas)	tenga	Se (předložka)	aria
Dobrý lov	qelix	Se (zvrtné zájmeno)	suam
Dole	singu	Sen	čaro
Dopoledne	askar	Sever	kaurak
Duch	Taratoa	Síla	alarg
Dýmka míru	piripi	Sitý	anhama
Hlad	mokha	Slunce	xei
Hladový	mokhama	Slyšet	hall
Hluboký sníh	morcev	Smrt	oldego
Hoch	johal	Statečný	lí
Hojnost, dostatek masa	davina	Stopař	krokan
Hory	mondon	Strach	poman
Hvězda	aram	Strom	orui
Chůze	rakura	Svět	ar neat
Chytrý	diaron	Špatná, nepitná voda	noklokag
Já (mě)	iara	Tee-pee (obydlí)	churap
Je	al gali	Tráva	šumno
Jeden den	lakoron	V	choram
Jeden rok	lakoram	Válka	rav
Jih	kuraka	Včera	nongana
Kaňon	lapur	Večer	askal
Křičet	heja	Vesnice, tábor	neven
Láska	anika	Vidět (něco konkrétního)	ar hle
Les	ar Rag	Vidět (obecně, zrak)	hle
Manitu (velký duch obecně)	ihvi	Vítěz, vítězství	rival
Mělká voda	loredana	Vítr	kiri
Mír	prog	Voda	klokag
Mír, dýmka míru	progon	Vpřed	ar vera
Mluvit	logo	Východ	kakaru
Mnoho	storaro	Výraz pro přivlastňovací zájmena	iari
Mor	fialka	Výraz pro spoj.světů pomocí Brány	tuori

Moudrost, učenost	ivava	Výraz pro ukazovací zájmena	monde
Mráz	arista	Vzrůst	tam
Mrtví	lum	Z	veram
Muž	ar mak	Zajatec	hakiro
Muž s puškou	ar rav	Západ	karuka
Myšlenka	dei	Zbraň	rav
Nahoře	nangu	Zima, sníh	bru
Našinec, příslušník stejné rasy	arkasi	Zítřka	kangana
Nebezpečí	sjaka	Zpět	ar kara
Nekonečno, nekonečný	aldan	Zrcadlo, zrcadlit, třpytit	belde
Nemocný	bol	Žena	ar gala
Nepřítel	ar kago	Život	ar čaro
Neštovice	nealka		

ARKASÍNSKÉ PÍSMO

Arkasíni, jak známo, používají k vyjádření slov značky. Jestli vám budou něčím povědomé, tak právem. Osvědčené věci neztracujeme, proměňují se do dalších her:

Běh		Bude		Dole		Hojnost, dostatek masa	
Bílý muž		Bylo		Dololeďne		Hory	
Blesk		Daleko		Duch		Hvězdy	
Blízko		Děšť		Dýmka míru		Chůze	
Bojovník		Děvče		Hlad		Chytrý muž	
Bouřka		Dítě		Hladový		Já, mě	
Bratři		Dnes		Hluboký sníh		Je	
Brod		Dobrý lov		Hoch		Jeden den	

Jeden rok		Moudrost, učenost		Obilí		Řeka	
Kaňon		Mráz		Odpoledne		Rybolov	
Křičet		Mrtví		Oheň		Síla, lesní moudrost	
Láska		Muž s puškou		Pevnost		Síla	
Les		Muž		Poražený		Sitý	
Manitu		Nahoře		Posel		Slunce	
Mělká voda		Nebezpečí		Práce		Slyšet	
Mír		Nemocný		Přítel		Smrt	
Mír, dýmka míru		Nepřítel		Prosba		Špatná, nepitná voda	
Mluvit		Neštovice		Půlnoc		Stopař	
Mnoho		Nevidět		Radost, veselé srdce		Strach	
Mor		Noc		Ráno		Strom	

Tee-pee		Vidět		Vpřed		Žena	
Tráva		Vidět něco		Východ		Zima, sníh	
Válka		Vítr		Vzrůst		Život	
Včera		Voda na dostřel tří šípů		Zajatec		Zpět	
Večer		Voják		Západ		Zpívá	
Vesnice, tábor							

ELFSKÉ PÍSMO

Písmo Elfů zná možná jen několik z vás, protože třeba máte móóóóc rádi příběhy od pana Tolkiena (třeba nyní tak známý Pán prstenů, že). A toto je Elfština v našem podání:

A -	J -	S -
B -	K -	T -
C -	L -	U -
D -	M -	V -
E -	N -	W -
F -	O -	X -
G -	P -	Y -
H -	Q -	Z -
I -	R -	

OFILIÁNSKÉ PÍSMO

Stejně povědomé některým z vás musí připadat tyto runy, totiž... písmo té noční rasy Ofiliánů:

a	𐌰	h	𐌿	p	𐌱	w	𐌶	3	𐌺
á	𐌰̇	c	𐌸	q	𐌹	x	𐌰̇	4	𐌺𐌺
b	𐌶	i	𐌹	r	𐌹	y	𐌹	5	𐌺𐌺̇
c	𐌰̇	í	𐌸	ř	𐌸*	ý	𐌹	6	𐌺̇
č	𐌶̇	j	𐌿	s	𐌹	z	𐌹	7	𐌺̇
d	𐌶̇	k	𐌸	š	𐌹	ž	𐌹	8	𐌺̇
d'	𐌶̇	l	𐌹	t	𐌹	tečka	𐌹	9	𐌺̇
e	𐌶̇	m	𐌶̇	t'	𐌹	otazník	𐌹		
é	𐌶̇	n	𐌹	u	𐌹	vykřičník	𐌹		
ě	𐌶̇	ň	𐌸	ú	𐌹	0	𐌹		
f	𐌰̇	o	𐌺	ů	𐌹	1	𐌺		
g	𐌰̇	ó	𐌺	v	𐌰̇	2	𐌺		

ŘECKÁ ABECEDA

Protože kameny, které jsme na Alargově pouti získali jsou popsány dávným starověkým písmem, kterému se v naší době říká Řecká abeceda, máte ji tu také. Ta by se vám mohla některým hodit třeba i ve škole. I když připomínat byt' jen touto větou školu, je poněkud pro vás asi nepatřičné...

Řecká abeceda - hlásky

Pořadí	Velké	Malé	Latín. název	Řecký název	Výslovnost	Použitelnost kvůli podobnosti s latínkou
1	Α	α	alfa	áífa	a	Znak Α se nepoužívá.
2	Β	β	beta	vífa	b	Znak Β se nepoužívá.
3	Γ	γ	gama	gáma	před a, o, u, g před souhláskami jako hlásky g mezi g a h, před e, i jako ž	
4	Δ	δ	děta	déífa	zní jako anglické znělé <u>th</u>	
5	Ε	ε	epsilon	épsilon	e	Znak Ε se nepoužívá.
6	Ζ	ζ	zéta	zíta	z	Znak Ζ se nepoužívá.
7	Η	η	éta	íífa	i	Znak Η se nepoužívá.
8	Θ	θ	theta	thíta	zní jako anglické neznělé <u>th</u>	
9	Ι	ι	íífa	jíta	i	Znak Ι se nepoužívá.
10	Κ	κ	kappa	káíffa	k, před e, i velmi měkce	Znak Κ se nepoužívá.
11	Λ	λ	lamda	lámda	l	
12	Μ	μ	mý	mí	m	Znak Μ se nepoužívá.
13	Ν	ν	ný	ní	n	Znak Ν se nepoužívá.
14	Ξ	ξ	ksí	ksí	ks	
15	Ο	ο	omikron	ónikron	o	Znaky Ο, ο se nepoužívají.
16	Π	π	pí	pí	p	
17	Ρ	ρ	ró	ró	r	Znak Ρ se nepoužívá.
18	Σ	σ	sigma	σίíma	s	
19	Τ	τ	tau	táf	t	Znak Τ se nepoužívá.
20	Υ	υ	ypsilon	ípsilon	i	Znak Υ se nepoužívá.
21	Φ	φ	fí	fí	f	
22	Χ	χ	chí	chi	ch, před e, i velmi měkce	Znak Χ se nepoužívá.
23	Ψ	ψ	psí	psi	ps	
24	Ω	ω	omega	onéíga	o	

Řecká abeceda - dvojhlásky

Pořadí	Dvojhláska	Výslovnost	Poznámka
25	αι	e	Je-li však druhé písmeno ve skupině označeno dvěma tečkami, výslovnost se mění. například αί výslovně ai
26	ει	i	
27	οι	i	
28	ου	u	
29	αυ	av, af	
30	ευ	ev, ef	
31	γγ	ng	
32	γλ	na začátku slova obvykle g, uprostřed slova obvykle nk	
33	μβ	na začátku slova b, uprostřed slova obvykle mb	
34	νδ	na začátku slova d, uprostřed slova obvykle nd	
35	τζ	dz	

Rasy v Zemi Omega

Toto je kompletní přehled všech rozumem nadaných ras, které obývají svět, jemuž sami říkají Omega, a jež cestovatel, nám známý Jonathan Marvel, nazývá Země za zrcadlem.

Arkasíni

Vzhled, popis (tělesno)

Arkasíni se v mnoha ohledech podobají lidem, ale liší se velikostí, jsou jako děti, vzrůstem malí skřítky, se špičatýma ušima a mají malé nosy. Barva jejich kůže je růžová. Jsou to savci, stejně jako lidé. Žijí v rodinách, kde vychovávají své děti. Dospělosti dosahují v cca 100 letech, dožívají se průměrně 300 let. Nejstarší ze známých Arkasínů je 436 letý Aldan, léčitel.

Vlastnosti (duševno)

Jsou přátelští vůči všem ostatním rasám, jejich postavení ve světě je zásadní, jsou většinovým elementem celého společenství Země za zrcadlem – světa Omega. Jejich povaha je vstřícná i vůči cizincům přicházejícím z jiných světů. Jsou schopni se rychle učit, osvojovat si nové věci a přizpůsobovat se změnám životním podmínkám. Jsou bystří i ve vysokém věku.

Um, rozum, jazyk a písmo

Arkasíni jsou Tušitelé, to znamená ti, co vidí do budoucnosti. Schopnost hledět do krátkodobé budoucnosti je vlastní všem Arkasínům, ale pouze někteří z nich dovedou pohlédnout do budoucnosti velmi vzdálené. Takovým Arkasínům se říká Velcí Tušitelé. Zvláštní na celé věci je, že k vyjádření všeho tušení používají zvláštní jazyk, mluví jím pouze ve chvílích věšeb. Tomuto věšteckému jazyku rozumění pouze oni, většina tušení je pro jiné rasy Omegy nesdílitelná, Arkasíni sami nevyhledávají příležitosti, aby svá tušení sdělovali ostatním.

Ve svých tušeních cítí s přírodou a proto dovedou předvídat přírodní jevy – blížící se živelné pohromy. Arkasíni mezi sebou běžně mluví jazykem, který se nazývá arkasínština. Naprostá většina z nich mluví i jazykem Chuorků.

Znají písmo, nemají však písmena, ale znaky pro celá slova. Toto písmo je podobné lidskému indiánskému písmu. Tyto znaky zaznamenávají především rytím nebo vytlačováním do opracované kůry stromu, kterému říkají Kruk. Kůra tohoto stromu je podobná buku. Je to houževnatá kůra silná cca 1,5 cm, zelenohnědé barvy. Arkasínské znaky jsou vždy čtverečky nebo obdélníčky s určitým obsahem.

Arkasíni ovládají umění výroby lektvarů. K tomuto účelu sbírají i pěstují různé rostliny. Dá se říci, že znají léky na většinu nemocí. Ale ne na všechny. Dokážou vyrobit i velmi účinné jedy, ale tato část jejich umu je tajná...

Společnost, rozšíření

Přes své rozšíření ve světě jsou rozptýleni a žijí v malých osadách i větších městečkách, ale nemají jednotné vedení, nikdy neměli krále, vladaře, nebo někoho, kdo by vládl všem Arkasínům. Uznávají přirozenou autoritu některých jedinců. Na tuto vlastnost doplácí při střetu s negativními silami Omegy, kterým nedokážou účinně čelit. Jednou z uznávaných autorit je Arkasín Alarg, který se snaží všechny arkasínské rody sjednotit právě proto, aby se společně dokázali lépe bránit.

Přátelé - nepřátelé

Jak už je psáno ve vlastnostech, jsou přátelští vůči všem ostatním rasám. Jejich nejbližšími přáteli jsou Chuorkové, často jsou osady Arkasínů a Chuorků blízko sebe. Společně však nežijí. Arkasíni sami nenazývají žádnou rasu nepřáteli. Přesto mají tak, jako většina ras Omegy, vyhraněný negativní vztah k Ofiliánům (viz samostatné heslo).

Oblečení

Oděv Arkasínů je barevný, milují barvy harmonizující s přírodou. Podle barev oděvu se též rozlišuje jejich postavení v arkasínské společnosti. Toto barevné odlišení není psaným zákonem, přirozená autorita u Arkasínů dává právo jedincům vzít na sebe příslušné zbarvený kostým. Čím světlejší, tím váženější Arkasín. Jen málokterý z nich si však troufne vzít na sebe kostým s převládající barvou bílou, která je vlastní jiné rase – Voirdžínám (viz samostatné heslo).

Obydlí

Budují malé osady i městečka, ale většina arkasínských staveb je nenápadná, splývají s okolní krajinou. Ke stavbě obydlí v malých osadách používají materiál z okolí, jako např. traviny, větve, kůru, hlínu. V městečkách, které již nejsou tak nenápadné, stavějí prostornější sídla. Naprostá většina arkasínských staveb je okrouhlá.

Obživa

Arkasíni jsou pěstitelé a sběrači. Chovají známá domácí zvířata, znají obilí, občas se vydávají na lov do hlubokých pralesů. Jsou mistry ve znalostech kořínků a mistry kuchařského řemesla.

Věda a technika, víra a mýty

Technická vyspělost většiny společnosti tohoto světa je z našeho pohledu na nízké úrovni, avšak toto zdání klame. Jednotlivé rasy mají rozvinuté vědění, jejich činnost není devastující pro přírodu, ale ochranná. Udržují rovnováhu mezi společností rozumných bytostí a divokou přírodou.

Arkasíni dovedou zpracovávat kovy, využívají jednoduché stroje, mají povědomost o elektrické energii, ale nepoužívají ji. Jejich znalosti o fungování světa jsou mezi jednotlivými rasami jedny z nejvyšších. Znají postavení planet a hvězd ve vesmíru.

Podle jejich dávných legend je slunce samotářské tak, jako Voirdžíny. Proto je na obloze přes den a měsíc a hvězdy jej v jeho samotě nechtějí rušit. Naopak oni mají rádi společnost, proto si počkají na noc, kdy se na obloze objeví společně.

Arkasíni dodržují spoustu svátků, ctí své tradice, své předky a jsou tolerantní k představám jiných ras o světě. Vlastní víru však nemají, pokud se za víru nepovažuje víra v síly přírody. Kdo zestárne a zemře, ten odchází, protože jí sílu ztratil. Arkasíni však nezoumají kam.

Zvláštní znamení, poznámky

Mimo běžných domácích zvířat, chovají tajně Arkasíni zvířata, která připomínají velké včely. Říkají jim anuky. Těchto anuk je ve světě poměrně málo, je vzácné je vlastnit. Chovají je v hlubinách pralesů, v končinách, které jsou pro většinu ostatních ras neznámé. Anuky jsou dostatečně velké k tomu, aby byly schopné Arkasíny unést takže ti je osedlávají stejně jako lidé koně a létají na nich. Anuky se dožívají až dvou tisíc let, takovou anuku tedy vlastní rodina Arkasínů i několik generací.

Nikdo přesně neví, kde se ve světě Omega anuky objevily. Podle jedné z legend kdysi v minulých časech byla Brána schopná otevřít se do světa označovaného jako Beta. Tehdy se objevil jediný roj anuk, kterého se Arkasíni ujali.

Chuorkové

Vzhled, popis (tělesno)

Velikost Chuorků je o něco málo menší, než velikost Arkasínů, což znamená, že lidem jsou převážně do pasu. Chuorkové se podobají malým medvědům, ale tvář však mají bez chlupů. Výrazný je jejich černý nos, mají až na výjimky zelené oči, zelenohnědou kůži a překvapivě žluté až zlaté vlasy se zelenými pramínky. Ostatní části těla mimo ruce jsou hnědě ochlupené. Ruce Chuorků mají také zelenohnědou kůži, ale od zápěstí jsou jejich ruce včetně prstů světlejší, až růžové. Mají tmavé hnědočerné dráčky.

Vlastnosti (duševno)

Chuorkové jsou inteligencí nadaná zvířata, jsou přátelští a zvláště pak směrem k Arkasínům, z nichž si v mnoha ohledech berou vzor. Jejich chápání souvislostí je jednoduché, základní jejich vlastností je radost, jsou hraví a bezelstní. Nedovedou páchat zlo.

Um, rozum, jazyk a písmo

Chuorkové neovládají žádné mechanické věci, žijí zcela v souladu se svým okolím. Nemají písmo, ale jejich jazyk je bohatý. Většinou neumí jiný než svůj jazyk, pokud se snaží nějaký cizí naučit, v převážné většině je to arkasínština.

Společnost, rozšířenost

Chuorkové žijí poblíž Arkasínů, jejich osady jsou velmi malé, každá z rodin žije samostatně. Jsou rozptýleni po celé zemi Omega.

Přátelé - nepřátelé

Žádnou z ras necítí jako nepřátelskou, špatné jednání Ofiliánů nechápou jako mentalitu celé rasy, ale jako selhání jednotlivců. Nelze s nimi počítat při obraně osad. Pokud dojde ke konfliktům, opouští své místo a stěhují se na jiné, klidnější místo. Tento způsob jednání není projev strachu, je to jen jejich způsob ochrany svých rodin.

Oblečení

V oblečení napodobují Arkasíny, ale ti z Chuorků, kteří žijí v hlubinách pralesů, oděv nepoužívají, pro svou hustou srst jej ani nepotřebují.

Obydlí

Příbytky Chuorků jsou skromné, nestaví si žádné domky, spokojí se s vykotlaným kmenem mohutného stromu, k němuž připevní další dřevěnou konstrukci a rozšíří tak místo, kam se mohou při nepřízní počasí schovat. Nebo staví příbytky na způsob zemljanek. Vždy však taková stavba splývá s terénem a objevit ji není pro lidské oči jednoduché.

Obživa

Chuorkové jsou především lovci, používají jednoduché zbraně: oštěp, luk a šíp, pěstní klín. Sbírají také lesní plody. Sami nic nepěstují, nechovají ani domácí zvířata, ale směňují potraviny za jiné s ostatními rasami, především s Arkasíny.

Věda a technika, víra a mýty

O vědě a technice se nedá u Chuorků vůbec mluvit. Jejich povědomí o fungování světa je převzaté od Arkasínů a mohou tak někdy působit dojmem, že jsou velmi vzdělaní a věci rozumí. Zcela věří v sílu přírody, jsou s ní plně spjatí. Oslavují slunce, oheň, den, noc, při lovu se omlouvají zvířatům za to, že je uloví.

Zvláštní znamení, poznámky

Chuorkové jsou měňavci, dokáží na sebe vzít podobu jakéhokoliv tvora, kterého třeba jen na chvíli spatří. Jediné, co zůstává i přes proměnu, jsou jejich ruce a zelené oči.

Ofiliáni

Vzhled, popis (tělesno)

Jsou to noční tvorové, kteří nemají rádi světlo. Vyprávějí se celé legendy o jejich podobě. Skutečnost je ale vždy jednodušší, než ony „zaručené“ zprávy. Ofiliáni jsou inteligencí nadaný hmyz, který ve své dospělé podobě nejvíce připomíná tělesnou stavbou člověka. Ofiliáni mají dvě nohy a dvě ruce, které jsou se zády spojené po celé své délce blanitými křídly. Ofiliáni dovedou létat a daří se jim bleskově mizet. Nejmladší z nich jsou velikostí srovnatelní s lidmi, ti nejstarší naopak dosahují výšky pouze jedné stopy. V průběhu svého života svlékají svou kůži, nová však neroste, ale je naopak menší. Mají bledou až šedivou kůži, obličej s černým vzorováním. Jejich hlavy jsou holé. Dožívají se průměrně 500 let.

Vlastnosti (duševno)

Je velmi těžké dostat se do společenství Ofiliánů jako jejich přátelé, žádná z ras je nepovažuje za kladné postavy země Omega. Naopak. Z pohledu ostatních nejsou Ofiliáni morálně vyspělí a je třeba držet si je od těla.

Um, rozum, jazyk a písmo

Ofiliáni ovládají magii, její světlé i temné stránky a neváhají je využít ve svůj prospěch. Mezi sebou mluví svým vlastním jazykem, ale dokážou se lehce naučit i jazyky ostatních ras. Písmo, které používají, převzali od lidí.

Společnost, rozšířenost

Stejně jako lidé, nejsou rozptýleni a jejich společnost je soustředěná v hranicích jejich kraje. Mají svou královnu, která má titul Modamér. Nejedná se o titul dědičný, ani volený. Na dvoře Modamér žijí od svého dětství Ofiliáni připravující se na převzetí moci. Modamér se svými rádci vybírá z celé skupiny nejschopnějšího Ofiliána, který se stane novou Modamér. V současné době je na ofiliánském trůně nová Modamér jménem Grantén.

Přátelé - nepřátelé

Jak již bylo řečeno jinými slovy, Ofiliáni nejsou přátelští vůči ostatním rasám. Sami nevytvářejí hodnoty, nebo to, co by za hodnoty ostatní považovali. K veškeré práci používají otroky, což jsou očarování příslušníci jiných ras. Ti pod vlivem kouzel plní všechny jejich příkazy.

Jejich spojenci jsou drobní noční tvorové žijící v pralesích, nejbližšími z nich jsou Upíři.

Oblečení

Nemají vlasy a tuto svou holohlavost zakrývají zvláštní pokrývkou hlavy, která je žebrovaná stejně jako trup dřevěné lodi (nosí ji dnem vzhůru). Traduje se, že tyto zvláštní čepice jsou potažené kůží ofiliánských nepřátel. Okraj této čepice je buď lemován vzorovanou tmavou tkaninou, která splývá až na ramena, nebo jsou na ní trásně stejné délky. Obličej nezakrývají.

Jejich oblečení je laděné do barvy jejich kůže, tedy šedivá barva je převládající. Od pasu dolů nosí černé sukně až ke kotníkům. Jejich otroci jsou vždy v černém, černé mají i celé hlavy i obličej.

Obydlí

Ofiliánské osady zcela splývají s okolím, při stavbě příbytků využívají Ofiliáni přírodních materiálů. Naopak jejich města jsou opevněná a kamenná, v mnohém se podobají lidským městům, s jednou zásadní výjimkou: Ofiliánské stavby nemají žádná okna.

Obživa

Společenství Země za zrcadlem nemá povědomost o znalostech Ofiliánů, ani nezná jejich dovednosti. Ví se jen něco málo od jedinců z jiných ras, kteří byli uneseni a dokázali se vymanit z otroctví, že Ofiliáni v naprosté většině pouze dohlíží na práci svých otroků, kteří pro ně pracují

Věda a technika, víra a mýty

Ofiliáni sami nepoužívají žádné stroje, jsou odkázáni na práci svých otroků, jejichž znalosti a um dovedou využít. Pokud mají své mýty a legendy, nejsou známy. Ofiliáni věří, že každý, když zemře, přichází na svět znovu v novém těle, znovu se narodí.

Zvláštní znamení, poznámky

Modamér Grantén je krátce u moci, stejně jako ostatní byla vychovávána na dvoře předchozí Modamér, představu o tom, co se děje v jejím panství a v celé zemi má pouze zprostředkovanou od svých rádců. Vždy s novou královnou přicházejí naděje, že se změní přístup Ofiliánů k ostatním rasám.

Otroci jsou zcela pod vlivem ofiliánských kouzel. Pokud má být otrok osvobozen, musí se shromáždit dostatek síly, aby bylo kouzlo zrušeno.

Lidé

Vzhled, popis (tělesno)

Lidé v Zemi za zrcadlem, čili v zemi Omega, jsou stejní jako lidé na planetě Zemi, tedy v zemi Alfa. Dožívají se na ostatní rasy v zemi Omega nízkého věku, průměrně 80 let.

Vlastnosti (duševno)

Svou inteligencí převyšují většinu ras, ale nedosahují úrovně Arkasínů. Jsou považováni za bytosti, které neškodí ostatním rasám, ale stejně jako na Zemi, jsou i lidé netolerantní i negativní.

Um, rozum, jazyk a písmo

Lidé jsou zvědaví, lehce si osvojují nové věci a přizpůsobují se změněným podmínkám. Ovládají písmo, na rozdíl od Arkasínů používají písma. Dovedou se naučit jazyky ostatních ras. Neovládají magii, nedokážou hledět do budoucnosti.

Společnost, rozšířenost

Lidé žijí jak v malých osadách, tak i ve větších městech. Nejsou rozptýleni, naopak soustřeďují se, svá sídla staví poblíž jiných lidských sídel a mají tendenci svá území opevňovat. Jednotlivé osady se sdružují do panství, v jejichž čele jsou voleni „starostové“ Celý kraj, který obývají lidé, má svého jediného nejvyššího vladaře, kterého respektují všichni lidé. Pokud se nějaké město nebo panství vzepře této autoritě a nedojde k dohodě, zpravidla vše končí bojem.

Přátelé - nepřátelé

Lidé nemají mezi ostatními rasami některou jako nepřátelskou. Ani Ofiliáni si nedovolí k lidem to, co k ostatním rasám. Respektují je, ze zkušenosti vědí, že pokud dojde ke konfliktu, lidé si nic líbit nenechají. Ostatní rasy berou lidi jako dobré a silné sousedy. Přesto si zachovávají k lidem určitý odstup. Jedinou výjimkou je rasa jménem Ratiové. Ti se v dávných dobách k lidem přidali a žijí s nimi v jejich domácnostech (dále viz samostatné heslo), jako jejich sluhové.

Oblečení

Lidé nemají jednotné oblečení, jako jiné rasy, lehce podléhají cizím vlivům a jejich kultura, včetně oblečení, se neustále proměňuje. Oblékají se podle postavení, podle činnosti, kterou vykonávají i podle nálady.

Obydlí

Svá sídla nemaskují, ať se již jedná o malé osady, nebo o větší městečka. Budují domky z různých materiálů, osady spíše ze dřeva, městečka z kamene i pálených cihel. Město, které je sídlem vladaře, je největším městem v celé zemi Omega. Má podobu nepravidelního kruhu. V samém středu, což je nejstarší část města, žijí také nejstarší obyvatelé. Věk obyvatel i věk domků je tím mladší, čím jsou dál od středu. Mladí se o staré, žijící ve středu města, starají. Tento model věkového rozložení platí i u ostatních lidských městeček.

Obživa

Lidé běžně pěstují obilí, chovají veškerá myslitelná domácí zvířata, jen málokdy se vydávají na lov. V osadách jsou převážně zemědělci, ve městech spíše řemeslníci.

Věda a technika, víra a mýty

Lidé používají jednoduché stroje, znají tisk i elektřinu, ale běžně ji nepoužívají. Svítí pomocí olejových lamp, loučí, v obydlích staví krby a velké pece. Mají své vědce, kteří bádají na souvislostmi světa. Ale v převážné většině lidé v zemi Omega žijí v souladu s přírodou, avšak tento soulad není vyspělý jako u Chuorků či Arkasínů.

Informace, které lidé mají o vesmíru, přírodě a vztazích živých bytostí i neživého světa, jsou na dobré úrovni, ale tyto vědomosti nejsou všeobecně rozšířeny. Lidé mají tendenci mít znalosti o jednom oboru, ne však o všech najednou.

Lidé mají velké množství legend, část z nich je o tom, kde se vzali v Zemi za zrcadlem. Podle nich první z lidí přišli na tento svět Bránou někdy před dvěma tisíci lety (shoda s časem objevení velkých včel – viz Arkasíni).

Víra lidí je různorodá. Někteří jsou doposud sžití s přírodou, lidé ve městě se přiklání k jiným představám. Základem těchto nauk je vševědoucí a věčný stvořitel.

Zvláštní znamení, poznámky

Žádné.

Ratiové

Vzhled, popis (tělesno)

Ratiové jsou inteligentní zvířata, velmi podobná lidem. Dosahují výšky kolem 140 cm a dožívají se průměrně 120 let.

Vlastnosti (duševno)

Této rase je vlastní být u někoho a sloužit mu, jsou nešťastní, pokud se mají starat pouze sami o sebe. Jsou spolehliví a bezelstní.

Um, rozum, jazyk a písmo

Ovládají veškeré činnosti, které jim někdo ukáže a předvede. Velmi lehce se učí všem myslitelným dovednostem. Sami ale nejsou zvědaví, pokud něco neumějí, nevědí si s problémem rady, chodí se ptát rozumnějších, zkušenějších. Od nich nečekají jen návod na řešení, ale samotné vyřešení problému.

Mají svůj vlastní jazyk, který se podobá arkasínštině, Arkasíni jim rozumějí. Psanou podobu svého jazyka však Ratiové nemají. Ovládají jazyk lidí a pokud již píšou, pak tímto jazykem.

Společnost, rozšíření

Kdysi v dobách příchodu lidí do světa Omega se Ratiové k lidem přidali a již u nich zůstali. Žijí u nich jako jejich dobrovolní sluhové, pomocníci v domácnosti i ve všech oborech lidské činnosti.

Přátelé - nepřátelé

Ratiové jsou přátelští vůči všem ostatním rasám a vzhledem k tomu, že žijí u lidí, stojí i mimo rizika, která hrozí od Ofiliánů ostatním.

Oblečení

Oblékají se ryze prakticky, napodobují také arkasínské oděvy. Přestože žijí s lidmi, nepodléhají v oblečení jejich vlivu.

Obydlí

Protože žijí s lidmi, buď žijí přímo v lidských staveních (především ve městech), nebo si stavějí obydlí přímo sousedící se stavením rodiny, u které žijí.

Obživa

Společně s lidmi jsou chovatelé a pěstitelé i řemeslníci.

Věda a technika, víra a mýty

Veškeré znalosti o fungování světa, o technice a vědomosti jsou převzatém, odposlechnuté od lidí a Arkasínů. V jejich legendách se objevují představy o jejich vlastním vzniku. Na počátku světa prý existovala rostlina Ratiovník, na kterou spadl měsíční prach. Tato rostlina tím ožila a přeměnila se do podoby prvního Ratie.

Jiná pozdější legenda vypráví o Měsíci, jako o muži a o hvězdách, jako o jejich lidské rodině. Slunce je podle této legendy žena Měsíce. Pohádali se a proto na oblohu přicházejí každý v jiné době. Ratiové věří, že ten z nich, který zemře, odchází na Měsíc, k prachu, který jej zrodil.

Zvláštní znamení, poznámky

Přes svou oddanost lidem, velice rádi komunikují s Arkasíny. Pokud by tato rasa stála o dobrovolné sloužící, pravděpodobně by Ratiové od lidí odešli. Ale Arkasíni sluhy nemají a ani nechtějí.

Elfové

Vzhled, popis (tělesno)

Elfové jsou až na výjimky vysocí (asi jako lidé naší doby), štíhlí, mají většinou blond vlasy a jsou ušlechtilého zjevu. Vlasy nosí dlouhé, upravené do různých jednoduchých účesů a to jak ženy, tak i muži. Jsou silní a mrštní. Nelze říci, jakého se dožívají věku, protože na rozdíl od všech ostatních ras Omega mají dar nesmrtelnosti. Tato nesmrtelnost má svou podstatu ve schopnosti regenerovat tkáň, každou buňku těla. I Elfy však je možné usmrtit. Jejich nesmrtelnost spočívá pouze v tom, že neumírají přirozenou smrtí...

Vlastnosti (duševno)

Elfové jsou přátelští, zachovávají si ale mírný odstup od zvyklostí ostatních ras. Být přítelem Elfů je pocta, které se jen tak někomu nedostane.

Um, rozum, jazyk a písmo

Proniknout do vědomí Elfů se daří ostatním rasám s výjimkou Voirdžín jen stěží. Jejich způsob chápání je na vysoké úrovni, mají schopnost nahlédnout na svět jinými smysly, než je dáno ostatním smrtelníkům. Nebezpečí vytuší předem, mají také větší schopnost nahlížet do budoucnosti než Arkasíni, neříkají si však tušitelé. Tato schopnost není dána každému z Elfů, ti, kteří ji mají, ji mohou rozvíjet. Elfové se s touto vlastností rodí stejně jako s jinými druhy nadání (hudební, malířské, spisovatelské a podobně). Na rozdíl od Arkasínů mohou naprosto bez problémů své vize sdělovat.

Elfové mají písmo podobné lidskému: jeden znak = jedno písmeno.

Mají velmi dobrou schopnost naučit se jazyky jiných ras, často jsou mezi obyvateli Omegy viděni jako tlumočníci.

Společnost, rozšíření

Elfové mají jasně členěnou společnost, každý v Elfí společnosti si je vědom svého postavení. Elfové nejsou rozděleni do rodů, žijí v osadách a městečkách, mají své volené vůdce, kteří volí krále nebo královnu. Slovo nejvyššího z Elfů ostatní nezpochybňují, ne snad proto, že by slepě poslechli každý příkaz, ale proto, že rozhodnutí krále nebo královny jsou moudrá a není třeba je opravovat. Pokud se vyskytne neshoda, řeší se ihned a až na výjimky nedochází mezi Elfy vážnějším sporům. Mezi Elfy se téměř nevyskytují jedinci s negativními vlastnostmi, agresivitou a podobně. Elfové jsou ze své přirozenosti morálně vyspělí.

Země Elfů má po generace téměř neměnné hranice. Pokud se již území s elfím osídlením rozšiřují, vždy se tak děje pouze do míst, která nejsou obydlená. Elfové přeměňují například nehostinné pouště v hluboké lesy, v nichž budují svá sídla.

Elfové udržují stálý počet obyvatel své země, nedochází u nich k přemnožení, děti mívají zpravidla pouze tehdy, když dojde třeba z důvodů války nebo zákeřné nemoci k většímu úbytku obyvatel.

Děti Elfů nechodí do škol, jsou vychovávány v domácím prostředí, později se učí u nejvzdělanějších Elfů.

Přátelé - nepřátelé

Mít Elfy za přátele považuje každá rasa za štěstí. Sami Elfové se přátelí výjimečně s ostatními obyvateli Omegy, ale jejich přístup ostatním je vstřícný, pokud se dočkají stejného přístupu od ostatních. Výjimku tvoří Ofiliáni, společná hranice ofiliánské říše a elfí země je dobře hlídána z obou stran. Elfové nepovažují Ofiliány za přátele, ale k jednotlivým Ofiliánům přistupují individuálně. Kdo přichází v míru, dočká se také míru, kdo se zbraní v ruce, zle se mu povede.

Oblečení

Oděv Elfů je vždy praktický podle činnosti, které se věnují. Většinou jejich oděv připomíná lehký rytířský kostým. Ve vyšší společnosti převládají světlé barvy oděvu. Používají často praktické ozdoby, spony, bohaté opasky, zlaté a stříbrné šperky. Nikdy však v nadměrném množství, jejich zdobení je vkusné a dokresluje ušlechtilý tělesný zjev.

Obydlí

Ke stavbám svých domů používají všech dostupných materiálů, vždy využívají takové, které vyhovují okolnímu prostředí. Celou elfí zemi prostupují hluboké lesy, kde žije v osadách část obyvatel, střídané kamennými městy s ohromující dokonalou architekturou, nejvíce připomínající starověké Řecko a Římskou říši.

Obživa

Elfové ovládají všechna myslitelná řemesla a zemědělské dovednosti od pěstitelství po chov. Jsou zcela soběstační ve své obživě a nejsou závislí na obchodování s ostatními rasami, ale k výměně zboží mezi Elfy a ostatními běžně dochází.

Věda a technika, víra a mýty

Ve světě Omegy není technika příliš rozvinutá, Elfové jsou však znalci různých technologií, ne každou však využívají. Do praxe zavádějí pouze takové postupy, které neškodí okolní krajině. Jednoduché mechanismy (kladky, páky, ruchadlo, vodní a větrný mlýn a podobně) jsou u nich běžné.

Zpracovávají známé kovy, dokážou je však i zušlechťovat a vytvářet slitiny způsobem, který je ostatním rasám neznámý. Pověstné jsou například „nezničitelné“ a lehké elfí meče.

Přes tyto znalosti a um je nejpoužívanější zbraní elfů luk. Rychlost a přesnost, s jakou dovedou vystřelovat šípy, předčí schopnost ostatních ras.

Víra Elfů je založená na spravedlnosti, je to víra ve schopnosti rozumných bytostí celé Omegy. U Elfů není rozšířena víra v nějakou vyšší sílu – Stvořitele. Kvůli své téměř nesmrtelné podstatě se Elfové až na výjimky nezabývají myšlenkami na to, co je po smrti.

O samotném vzniku světa a vesmíru mají obrovské množství legend. V části z nich se jako motiv objevuje jakási jinak neznámá rasa ze vzdálené země, která způsobila zrození všech ras Země za zrcadlem. Tyto legendy jsou však již mnohokrát převyprávěny a přestože v elfí společnosti žijí i ti, kteří byli u samotného počátku, nepřikládají této věci takovou důležitost.

Znalosti o vesmíru, planetách a hvězdách a dalších vědních oborech, jsou u Elfů na velmi vysoké úrovni, vzhledem k technickým možnostem. Mají znalosti, které jsou neznámé Lidem i Arkasínům.

Zvláštní znamení, poznámky

Elfové se objevují na různých místech světa zdánlivě nečekaně, ale přesto v pravý čas. Jsou zachránci mnohých situací, pomocníci v bezvýchodných okamžicích. Jsou pověstným pírkiem, které vždy převáží misky vah na stranu dobra. Tato jejich objevení je kombinací morálních vlastností a schopností nahlížet do budoucnosti. Ostatní rasy považují Elfy za bytosti schopné změnit osud, což nedokážou ani Arkasíni svým tušitelstvím.

Voirdžíny

Vzhled, popis (tělesno)

Přestože svým vzhledem připomínají staříky a stařenky, toto zdání klame. Voirdžíny jsou bystré, jejich paměť je obdivuhodná a věkem netrpí ani motorické (pohybové) funkce. Mívají dlouhé vlasy bílé, ale i s odstínem tmavších barev. Většinou mají modré oči. Jsou vysoké do dvou metrů a celý jejich zjev je důstojný, ale ne upjatý.

Vlastnosti (duševno)

Mají obdivuhodnou paměť, jejich znalosti jsou daleko vyšší než znalosti lidí i Arkasínů. Jsou shovívaví ke každému jednotlivci z kterékoliv rasy. Neovládají magii, ale dovedou se dobře vcítit. Umí dávat věci do souvislostí a hledat řešení. Pro tuto vlastnost jsou Voirdžíny vyhledávány ostatními bytostmi. Jsou vzdělaní, po celý život studují a hledají smysl všeho dění ve světě.

Um, rozum, jazyk a písmo

Voirdžíny jsou empatici, čili citlivci – jak je psáno jinde: dovedou se vcítit do jiných bytostí a hledat řešení jakéhokoliv problému. Není známá jejich řeč, pokud je vyhledá kdokoliv z jiných ras, začnou mluvit jeho jazykem a psát jeho písmem.

Společnost, rozšíření

Je výjimečné spatřit více než jednu Voirdžínu na jednom místě. Jsou to samotářské bytosti, které nevyhledávají společnost druhých bytostí. O jejich rodinném životě není nic známo, jen se tuší, že Voirdžíny čas od času odcházejí ze svých stavení do hlubin pralesů, kde pravděpodobně některé pověřené Voirdžíny vychovávají společně jejich děti. Voirdžíny jsou rozšířené po celém světě, ale protože nevyhledávají společnost, jsou pouze v těch částech světa, které nejsou hustě obydlené.

Přátelé – nepřátelé

Voirdžín si váží všechny rasy, bez ohledu na své postavení ve světě. Není znám jediný případ, kdy by kdokoliv Voirdžínám činit jakoukoliv nepravost. Úcta, to je to, co cítí všichni ostatní k Voirdžínám.

Oblečení

Oděv Voirdžín je bílý, připomíná někdy oděv ze starověkých dob lidských dějin. Může být i podobný mnišskému rouchu s kapucí. Bílá barva je u všech ras považována za nejvyšší, takže i Arkasíni respektují tuto barvu jako znamení, které přísluší těm nejmoudřejším.

Voirdžíny nosí úzké čelenky, které jsou z různých materiálů a různě tvarované. Pravděpodobně jsou tyto čelenky znamením mezi Voirdžínami, možná rozlišují jejich postavení, ale to je pouze domněnka.

Obydlí

Příbytky Voirdžín jsou jednoduché, o jedné místnosti, více jich vzhledem ke způsobu života nepotřebují. Svě příbytky nemaskují v terénu, přesto najít příbytek Voirdžíny je buď výsledek náhody, nebo

usilovného hledání. Voirdžiny často mění svá působiště.

Obživa

Předpokládá se, že Voirdžiny se živí tím, co roste v jejich okolí a dále tím, co jim ostatní rasy nosí jako dary za jejich pomoc a radu. Není známo, zda něco pěstují, ani nikdo neviděl Voirdžiny lovit.

Věda a technika, víra a mýty

Nepoužívají žádné stroje, jen jednoduché nástroje, které jsou třeba ke zhotovení příbytku. Přesto mají značné znalosti v různých vědních oborech. Voirdžiny se nesespecializují na některou z oblastí. Vědomosti mají všechny Voirdžiny. Ačkoliv není známo, že by ovládaly magii, nebo měly tak zvané nadpřirozené vlastnosti, tuší se, že mají jakési kolektivní vědomí a navzájem o sobě vědí. Jejich duch, vědomí je pravděpodobně spojeno s vědomím ostatních Voirdžín. Jen tak lze vysvětlit, že více Voirdžín zná stejnou situaci, nebo osoby, aniž by si tyto informace navzájem řekly.

Jejich víra není známá, stejně tak jejich představa o fungování světa. Působí dojmem, že znají daleko víc, než svým občasným návštěvníkům řeknou v odpovědích na jejich otázky.

Zvláštní znamení, poznámky

Voirdžiny patří k nejtajemnějším bytostem Země za zrcadlem.

Daglarové a Gratury

Vzhled, popis (tělesno)

Daglarové a Gratury jsou dvě různé rasy Země za zrcadlem, ale žijí společně v symbióze, čili vzájemně prospěšném vztahu.

Daglarové mají vrásčité tváře a bílé vlasy - připomínají staříky. S touto podobou se již rodí a vyrůstají do výšky cca 160 cm. Během celého života se jejich vzhled téměř nemění. Průměrně se dožívají 126 let. Nejstarší známý Daglar se dožil 138 let.

Gratury se liší od Daglarů pestrostí odstínů očí, kůže i vlasů. Jejich vlasy mají zvláštní podobu. Mezi běžnými vlasy jim vyrůstají takové, které jsou svým vzhledem podobné peří. Nehty na ruku i nohu Gratury mají tmavou až černou barvu. Gratury svým zjevem připomínají mladé lidi, ale tato jejich podoba je klamná, vypadají tak až do vysokého věku. Průměrně se dožívají kupodivu stejných let jako Daglarové.

Vlastnosti (duševno)

Daglarové jsou duševně bezstarostné děti, které se ani nesnaží chápat složité souvislosti světa. Jejich život je trochu bláznivý, ale mají obrovskou paměť. Jednou slyšená slova, nebo přečtený text již nikdy nezapomenou. Jsou to studnice vědomostí, které však téměř nejsou pro praktický život schopni sami použít. Jejich svět je velká hra, které se zcela oddávají. Není to však hravost podobná Chuorkům. Daglarové jsou podle lidského měřítka jen neškodní blázni. Sami nejsou schopni se o sebe postarat. Přítomnost Gratury je pro ně nezbytná.

Gratury mají velice vyvinutý mateřský cit. Jejich život je naplněný každodenní starostí o Daglary. Starají se o celou domácnost a snášejí jejich bláznivé nápady. Mají však velmi špatnou paměť a bez paměti Daglarů se naopak neobejdou oni.

Um, rozum, jazyk a písmo

Obě dvě rasy mají společný jazyk a písmo. Daglarové přes své bláznovství bývají vzdělaní a sečtělí. Naopak Gratury nejsou schopny za svůj život přečíst víc, než Velkou knihu, což je kronika Daglarů a Gratur, psaná od počátku věků. Zní to jako by tato kniha byla ohromné veledílo, ale zdání klame, až do dnešních dob nemá více než 600 stran.

Společnost, rozšířenost

Daglarové a Gratury nevytvářejí velká města, žijí v malých rozptýlených osadách, většinou na územích Arkasínů. Je málo oblastí s plošným osídlením pouze těchto dvou ras. Jejich výskyt v jiných zemích je vzácný.

Přátelé - nepřátelé

Za celou známou éru Země za zrcadlem nevedly Daglarové a Gratury žádnou válku proti kterékoliv rase. Pokud kdy docházelo k potyčkám, vždy to byly spíše Gratury, které chránily společnou rodinu před nepřáteli, převážně ofiliánskými bojovníky. Ale ani samotní Ofiliáni neměli nikdy zvlášť velký užitek z kořisti, kterou v těchto náhodných potyčkách získali. Dá se říci, že Daglarové a Gratury pro svůj způsob života a vnímání okolního světa jsou šťastní, protože jakékoliv negativní zkušenosti na ně nemají vliv. Daglarové si z ničeho hlavu nedělají a Gratury si je nepamatují...

Oblečení

Ani jedna z obou ras neměla nikdy potřebu se ukrývat a proto je jejich oděv barevný, pestrý a u Gratur až nad míru, zdobení šperky a dalšími doplňky je běžné.

Obydlí

Daglarové a Gratury si staví příbytky ze všech dostupných materiálů, které se vyskytují v okolí. Většinou jsou to dřevěné domky, ale pokud je v místě jiný materiál, třeba kámen, použijí jej. Vnitřní vybavení je skromné, ale praktické, což je především zásluha Gratur.

Obživa

Daglarové a Gratury se živí pěstováním rostlin, chovem domácích zvířat i lovem. Své zboží běžně směňují, především s Arkasíny.

Věda a technika, víra a mýty

Věda i technika je oblastí Daglarů, ale pouze jako teorie. Do praxe nejsou schopni nic převést bez pomoci Gratur. A jediné kvůli tomuto vztahu používají zase Gratury jednoduché stroje a nástroje, jejichž užití nejsou bez Daglarů schopni pochopit.

Víra je zcela záležitostí Gratur. Mají silnou potřebu věřit ve vyšší sílu, než jsou oni sami. Svého stvořitele nazývají Atal. V lesích nedaleko od osad je možné spatřit jeho jednoduché a různorodé modly vytvořené z přírodních materiálů. Na první pohled nemusí být patrné, že se jedná o výtvoř Gratur. Ale jasnou stopou jsou vyšlapané pěšiny vedoucí od model až do jejich osad.

Daglarové nemají žádnou potřebu věřit v cokoliv jiného, než v bezpříkladnou starostlivost Gratur o ně samé.

Mýty a legendy mají společné tak, jako je společný jejich život. Bez výjimky jsou však sepsované nebo vyprávěné Daglary.

Zvláštní znamení, poznámky

Daglarové svou moudrost získávají léty, ale svého bláznovství se nikdy zcela nezbaví. V dětství se domlouvají především posunky. Řeč se naučí rychle a to od Gratur, ale přesto mají po celý život velkou snahu „vykládat“ rukama.

Marymeni

Vzhled, popis (tělesno)

Marymeni jsou upíři, to znamená, že sají krev. Nesají ji však známým upířským způsobem. Jejich ústa nejsou schopna přijímat potravu, živí se výhradně krví svých obětí a k tomuto účelu mají uzpůsobeny ukazováčky na obou rukou, kde místo nehtu mají dlouhý ostrý dráp, v němž je kanálek, kterým je krev oběti odváděna do Marymenova těla...

Marymeni jsou predátoři - dravci pro všechny ostatní suchozemské živočichy. Nepohrdnou ani zbloudilými jedinci z rozumem nadaných ras, ale hustě osídleným místům se zpravidla vyhýbají. Jsou to samozřejmě noční tvorové a za světla téměř nevidí. Za tmy se ovšem plně projevují jejich schopnosti. Jsou mrštní a silní.

Nejvíce se podobají lidem současné éry.

Jejich oči mohou za tmy vyzařovat světlo!

Vlastnosti (duševno)

Jedná se o rozumem nadanou rasu, která je však pro svůj způsob života pokládána za rasu páchající zlo. Protože jsou od přírody Marymeni dravci, využívají svou inteligenci hlavně ke lstivému lovu.

Přes různé legendy, které se mezi ostatními obyvateli Omegy vyskytují, neovládají Marymeni magii, ale využívají magické moci svých spojenců.

Um, rozum, jazyk a písmo

Marymeni jsou mistry v ukrývání v terénu. Jejich lstivost je pověstná. Jedinou možností, jak se uchránit napadení ze strany Marymenů, je neposlušnost svému strachu, ale naopak intuici. Vyhnout se nebezpečí ze strany Marymenů umí především osoby nadané magickými schopnostmi.

Již tu jsou zmínky o inteligenci Marymenů. Tyto bytosti jsou schopny rychle se poučit z vlastních chyb a jsou bleskurychle schopné využít i chybu protivníka. Lehce se přizpůsobují novým podmínkám, jediné omezení je v jejich očích, které dost dobře nedokážou vnímat světlo.

Jejich jazyk je zvláštní, je to změť různých zvuků, od mlaskání, sykot až po mručení. Pro dorozumívání hojně využívají i vrčícího dřívka, které nosí při sobě. Není známo žádné písmo, které by Marymeni používali. Dokážou se však dobře naučit jazyky ostatních ras a to především psanou podobu. Pokud mluví, mají tendenci chraplavě šeptat. Tímto způsobem se také dají rozpoznat od jedinců z ostatních ras. Používají totiž k maskování i převleky a lehce napodobí styl pohybu jakéhokoliv tvora.

Společnost, rozšířenost

Marymeni běžně žijí v rodinách, starajících se o své děti. Sdružují se do malých osad, ale neutvářejí žádnou vyšší společnost. Jsou rozptýleni především v Ofiliánské říši, ale je možné se s nimi setkat prakticky kdekoliv.

Ofiliáni a Marymeni jsou velmi dobří spojenci. Navzájem si vyhovují a využívají svých schopností. Toto soužití je přínosem pro obě rasy.

Přátelé – nepřátelé

Pokud u některých ras vzbuzují Ofiliáni respekt a strach, pak výskyt Marymenů v kraji dokáže způsobit hrůzu i paniku. Marymeni nemají nepřátele, s výjimkou Ofiliánské rasy všechny ostatní živé bytosti vnímají jako možné oběti.

Oblečení

Marymeni používají výhradně oděvy, který splynou s terénem. Protože se jedná o noční tvory, většinou nosí černý plášť, někdy i s kapucou. Nepoužívají žádné ozdoby, jejich styl je velice strohý, jediné zdobené, které lze někdy spatřit, je malování tváře, opět hlavně tmavými černými nebo rudě krvavými odstíny barev.

Obydlí

V ofiliánské říši si staví pevná kamenná obydlí bez oken, kterými dovnitř nepronikne světlo. V ostatních částech Země za zrcadlem jsou jejich obydlí velmi dobře skrytá, většinou jde o podzemní obydlí, nebo pevná sklepení opuštěných cizích staveb.

Obživa

Živí se výhradně krví, nic nechovají, nepěstují.

Věda a technika, víra a mýty

Marymeni přikládají důležitost pouze těm znalostem, které jsou nutné k jejich způsobu života. Ostatní znalosti, které mají, jsou odposlechnuty od ostatních ras.

Používají jednoduché nástroje, které však získali buď od Ofiliánů, nebo krádežemi u ostatních ras.

Mají množství legend a mýtů, udržují řadu svátků, ale není známa jejich víra. Předpokládá se však, že nějakou mají, jsou známy Marymenské talismany, u kterých se předpokládá duchovní obsah.

Zvláštní znamení, poznámky

Zapomeňte na všechny pohádky o tom, jak se upíři dají zničit slunečním světlem, zahnat česnekem, nebo umírají zasažení stříbrnou zbraní. Marymeni jsou běžně živé bytosti, žádní čarodějové. V Marymena se také nikdo nemůže jen tak proměnit.

Aramové

Vzhled, popis (tělesno)

Aramové svou postavou připomínají rasu lidí, ale tato podoba je pouze vnější, jinak se od lidí i dalších ras liší. Jejich kůže je černá, někomu mohou připomínat ofiliánské otroky. Pohybují se tiše v terénu, výhradně v noci, jsou to noční a vzácní tvorové a spatřit je je možné pouze tehdy, když si to sami přejí. Nejedí maso, jsou to býložravci, kteří se živí mladými výhonky stromů a keřů. Jejich jídelniček je velmi pestrý, nejsou specializovaní na určité druhy rostlin a jejich vzácnost je z tohoto pohledu spíše udivující.

Jsou narozdíl od ostatních rozumných ras Omegy stěhovaví, na podzim odcházejí do teplých krajín, kde mají dostatek mladých výhonků. Pouze výjimečně zůstávají v různých zemích přes zimu, na to již musí mít opravdu velký důvod. Během zimy totiž vesměs hladoví, protože jejich těla nedokážou dobře zpracovávat sušenou rostlinnou stravu. Na jaře se Aramové vrací zpátky do svého kraje.

Mají velice dobře vyvinuté všechny známé smysly, včetně zraku, který je přizpůsoben především tmě, ale velmi dobře vidí i za světla.

Dožívají se průměrně sto padesáti let.

Vlastnosti (duševno)

Jedná se o rozumem nadanou rasu a přestože svým nočním životem mají blízko k Marymenům a Ofiliánům, jsou přátelští a důvěryhodní. Neovládají magii ani tušitelství, mají však velice pevnou vůli, lidé by řekli, že jsou tvrdohlaví. Tento způsob jednání však Aramy utvrdil v jejich odstupu od ostatních temných ras.

Um, rozum, jazyk a písmo

Aramové nemají potřebu se skrývat, přesto je obtížné je spatřit, pokud se sami rozhodnou, že nebudou spatřeni. Pokud se vyskytují v blízkosti sídel jakýchkoliv rozumných denních bytostí, nosí u sebe malé světýlko, kterým dávají najevo svou přítomnost a tím se odlišují od případných temných vetřelců.

Svémi vědomostmi o světě připomínají Aramové opět rasu lidí, nemají však písmo, veškeré informace si předávají ústně. Mají dokonalou paměť a předávaná slova nezkrslují. Aramové bývají najímáni jako poslové zpráv. Byť neumějí číst ani psát, mohou si zcela zapamatovat podobu jakkoliv obsáhlého spisu a na místě doručení tento spis dle své paměti vyhotovit, aniž by znali jeho smysl.

Společnost, rozšíření

Aramové jsou velice vzácní, žijí v rodinách a starají se o své potomky do jejich dospělosti. Během léta žijí rodiny rozptýleně, teprve v zimě, v teplejších krajinách, se rodiny setkávají, sdělují si své zážitky z léta, vyměňují si zkušenosti a uzavírají nové svazky.

Společnost Aramů nemá téměř žádnou hierarchii, rodiny jsou samostatné a svébytné. Protože neutvářejí žádné vyšší společenské celky, nevyskytuje se u nich žádný vůdce většího rodu, větve, či celé rasy. Jsou z tohoto pohledu nejvolněji žijící rasou Omegy.

Přátelé – nepřátelé

Většina ras Aramy respektuje, protože nepřinášejí žádná rizika, naopak jejich přítomnost v kraji je zárukou menšího nebezpečí, které přichází od temných ras. Nepřáteli se však s nimi, protože jejich způsob života je odlišný. Jejich spojenci jsou především Arkasíni, s nimiž mají Aramové tradičně vřelé vztahy. Také pojmenování rasy Aramů je odvozené z arkasínštiny, kde „aram“ znamená hvězda.

Oblečení

Oblečení Aramů je jednoduché, laděné do barev okolí v němž se pohybují. Je převážně kombinací tmavozelené a černé barvy. Při slavnostních okamžicích a především pak při setkávání s ostatními rasami, nebo v teplejších krajinách s ostatními rodinami nosí různé náramky a náhrdelníky, které jsou pro ně znamením příslušnosti k určité větvi jejich rasy. Tato znamení jsou mezi Aramy velice ceněna.

Obydlí

Aramové jako svá obydlí používají jednoduché plátěné stany kruhového tvaru, které se dají dobře přenášet. Uvnitř svých obydlí rozdělávají oheň a kouř odchází jednoduchým otvorem ve vrcholku stanu. V těchto stanech mají uloženy veškeré věci, které potřebují ke svému životu. Nadbytečný majetek neshromažďují.

Obživa

Živí se mladými výhonky stromů a keřů, nic nechovají, nepěstují.

Věda a technika, víra a mýty

Aramové mají blízko ke hvězdám (což je patrné již podle pojmenování rasy, viz „Přátelé – nepřátelé“), které je provází po celý jejich noční život. Vzhlížejí k nim, pokud se chtějí orientovat v terénu, jejich vědecké znalosti jsou na úrovni lidí, používají jednoduché nástroje nutné ke své obživě a stavbě stanů i výrobě oděvů a rodinných znamení.

Ke hvězdám vzhlížejí i jako ke světům jiných bytostí. Součástí jejich mytologie je i legenda o stvořiteli Omegy – Atalovi, ale mají množství dalších vlastních legend, plných cizích světů, snad tolik, kolik za nocí vidí hvězd.

Jejich svátky jsou nejasné, snad pouze tři období jsou zřetelná a to čas příprav k odchodu do teplejších krajin, setkání rodin – to je nejdůležitější svátek – a následně opět chvíle před návratem zpět.

Jejich víra je založená na uctívání hvězd, které jsou podle nich nositelky života. Teprve kolem nich mohou existovat planety, případně měsíce planet.

Své mrtvé vynášejí na vrcholky nejvyšších stromů, aby byli blíže ke hvězdám, kam podle legend odcházejí jejich duše.

Zvláštní znamení, poznámky

Žádné, vše dosud známé již bylo napsáno...

LíBlatníci

Vzhled, popis (tělesno)

LíBlatníci jsou na první pohled podobní lidem, v dospělosti dorůstají až do výšky dvou metrů, ale mají ve svých řadách i výjimky a to oběma směry od dané hodnoty. Přichází na svět se světle hnědou pleť, ta většinou tmavne a to bez ohledu na působení slunečního záření. Kůže nejstarších LíBlatníků je ebenová, až černá.

Odlišnosti jednotlivců u této rasy je možné zřetelně rozeznat již na první pohled v barvě očí a vlasů. Každá z rodin LíBlatníků má po generace své specifické barvy. Pokud rodinu založí jedinci odlišné barevných očí a vlasů, jejich všechny děti zdědí kupodivu vždy jen jednu ze dvou možných variant.

Jejich vnímání krásy je odlišné od lidského vnímání. Čím více odstávající uši má jedinec v jejich společnosti, tím více je ceněn. Obdobné je to u jejich vlasů, které nosí podle ostatních ras podivně rozčuchané, oni sami však tento styl považují za nejlepší možný účes.

Dožívají se běžně 200 až 250 let.

Vlastnosti (duševno)

LíBlatníci mají velmi dobrou paměť, jsou schopni lehce se naučit cizím jazykům, jsou sečtělí a vzdělaní a to přesto, že jejich děti nenavštěvují žádné školy. Jsou přátelští a mírumilovní, ale mají vrozenou plachost a společnost ostatních ras nevyhledávají. Pokud však dojde ke kontaktu LíBlatníků s jinými rozumnými bytostmi, dokáží se vcítit a porozumět téměř s kýmkoliv.

Jsou vynikajícími znalci vědomí, dobře odhadnou každého jedince, jeho povahu a podle toho k němu také volí přístup.

Um, rozum, jazyk a písmo

Přes svou vzdělanost se LíBlatníci nestarají o budoucnost. Směřování svých rodin nepromýšlejí na léta dopředu, jak je tomu běžné u lidí. Žijí v souladu se svým bezprostředním okolím a všedními každodenními věcmi, které život přináší. Až by se chtělo říct, že tento způsob života není navzdory jejich vzdělání, ale právě díky jemu.

LíBlatníci jsou také zruční ve vyrábění nástrojů denní potřeby, dovedou zpracovávat hlinu a vytvářet nádoby, dovedou obdělávat půdu, ale nepěstují žádné obilí, nemají pole, ale kolem svých sídel, kterým říkají doupátka, vysazují byliny i dřeviny podle systému, který je patrně znám pouze jim. Jsou znalci rostlin, dovedou z nich získávat lektvary, nebo mastičky na každou nemoc. A to zvláště z rostlin, kterých si ostatní rasy v léčitelství necení.

Tato rasa je mírumilovná, jak již bylo psáno, přesto však není naivní a dokáže čelit možným útokům temných ras. Rodiny LíBlatníků vlastní jednoduché zbraně (luky, samostřily, oštěpy, praky) a v případě

potřeby je pro svou obranu neváhají použít.

Jazyk LíBlatníků je patrně

nejméně složitějším jazykem na Omeze. Každá rodina má vlastní skupinu slov, které jiné rodiny nepoužívají.

Všechny rodiny však znají také tak zvaná společná slova, jejich pomocí navazují kontakt a posléze si svá rodinná slova

„vyměňují“. Jako druhý jazyk je mezi LíBlatníky poměrně rozšířená arkasínština. Tuto řeč kdykoliv pro dorozumění neváhají použít.

Stejně jako s mluveným slovem je to i se psanou podobou jazyka LíBlatníků. Znaky představují někdy konkrétní výraz – slovo, jindy však pouze písmeno. Setkat se s pravým líblatnickým textem mimo jednotlivé rodiny je vzácné.

Společnost, rozšířenost

LíBlatníci žijí vždy poblíž skal, lesů, luk a hájů v malebných nenápadných osadách, které splývají s terénem. Základem každé rodiny je pětičlenná skupinka tří žen a dvou mužů, přičemž si zakládají na dodržování zvláštního pravidla, podle něhož žádný z mužů nemá být vyšší než prvorozená z žen...

LíBlatníci jsou svébytní a hrdí na své obyčeje, z nichž některé, jako třeba posledně zmíněný, mohou u ostatních vzbudit zvědavost, úžas i nepochopení. Tato pravidla jsou pradávná a LíBlatníci si v nich libují a nevnímají je jako omezující.

Téměř nevyhledávají společnost jiných ras, jsou soustředěni většinou na život a zajištění své rodiny a o vyšší cíle neusilují. Svě osady staví daleko od osad ostatních LíBlatníků, tak i dalších obyvatel Omegy. LíBlatníci jsou rozptýleni po celém známém světě a jsou považováni za velmi vzácnou rasu, ale tento názor nemusí být pravdivý a může být způsobem jejich minimální komunikací s okolím.

Přátelé – nepřátelé

LíBlatníci necítí žádnou rasu jako nepřátelskou, volí individuální přístup ke každému jedinci. Pokud však se jim děje nějaké příkoří, staví se statečně na odpor i proti zjevné přesile. Vždy brání svou rodinu, která je pro ně „středem světa“.

Jejich zkušenost jim velí být však nedůvěřiví k temným rasám a k jejich služebníkům. Vždy však ctí a respektují jiný způsob života ostatních, byť je tento způsob v některých případech přinejmenším podivný.

Oblečení

Svým oblečením vyjadřují pocity, nálady i postoje k okolnímu světu. Jejich oděv je převážně kombinací dvou barev a to černé a bílé. Jak známo černá je barvou Ofiliánů a bílá Voirdžín. Odtud pramení symbolika barev LíBlatníků. Volí je pro naznačení své nestrannosti mezi temnou a světlou stránkou života.

Obydlí

Jak již bylo uvedeno, žijí převážně v krásných přírodních lokalitách, kde si staví doupátka výhradně z materiálů v nejbližším okolí (kameny, hlína, různé druhy travin, mech, chvojí, kůra stromů, dřevo). Ve svém nejbližším okolí mají vysazeno množství rostlin. Část z těchto rostlin používají právě k výrobě léčiv. Celá osada se skládá z několika doupátek a je nenápadná a splývá s okolím.

Obživa

LíBlatníci nepěstují žádné rostliny, ani nechovají domácí zvířata kvůli obživě. Nejsou ani lovci. Jejich jídelníček je přesto velice pestrý. Jejich organismus je uzpůsoben ke zpracovávání rostlinných částí velmi širokého spektra. Nepohrdnou ani rostlinami, které jsou pro jiné rasy nejedlé nebo i jedovaté. Během jara a letního období konzumují mladé a šťavnaté části bylin i dřevin, pro chladné měsíce si vytvářejí zásobu plodů, kořinek i větviček, potravu si také konzervují v hliněných nádobách a tak v zimním období netrpí nedostatkem.

Ve své obživě jsou LíBlatníci natolik soběstační, že směnný obchod s ostatními rasami využívají jen velmi vzácně. Vše, co potřebují, nalézají v přírodě kolem sebe.

Věda a technika, víra a mýty

LíBlatníci rozhodně nejsou žádnými vědou posedlými jedinci, ale jejich vědomosti o přírodě jsou značné, což již dokazují svým přístupem k nejbližšímu okolí, který je nedevastující a v mnohém je jejich činnost, zvláště pak vysazování rostlin, i prospěšná přírodě.

Tato rasa nemá žádné ambice vytvářet složitější zařízení, než jednoduché nástroje, které má ke své potřebě. I tyto jednoduché předměty však vykazují dokonalé provedení a účelnost.

Jejich víra je na rozdíl od ostatních témat jednoduchá: uctívají jediného boha Blatistra, který byl podle legend jedním z Atalových mistrů a stvořitelem této rasy. Každá rodina LíBlatníků má amulety Blatistra, které jsou tajné a jiným rodinám se ukazují jen výjimečně, natož pak jiným obyvatelům Omegy. V osadách bývá vždy jedno doupátko věnované Blatistrovi, kam svému bohu jednotlivé rodiny přinášejí dary.

Zvláštností v jejich víře je představa, že Blatistr byla žena!

Zvláštní znamení, poznámky

Původ jména této rasy je pravděpodobně odvozen z arkasínského slova „lí“, což znamená statečný. Blatníci pak patrně souvisí se jménem Atalova mistra Blatistra, případně se dává do souvislosti s blátem – LíBlatníci používají hnědou hlinku, kterou si při různých příležitostech malují tváře. Jednoduchým překladem tak lze dospět k označení „statečné bláto“. Tento výklad jména rasy je však pouze akademický. Sami LíBlatníci se tímto nezabývají, ale s hrdostí píší své jméno se dvěma velkými písmeny „L“ a „B“. Proto má tuto podobu i v tomto materiálu.

Narjové / Nařané

Vzhled, popis (tělesno)

Jejich původní jméno pochází z nariského „stranit se“. Nařané je vysvětlováno jako jiná podoba slova „neřag“, což v nariském jazyce znamená „osamocen“.

Narjové jsou zvláštní již tím, že nelze popsat jejich podobu. Ta je neznámá. Jsou to měňavci, schopní brát na sebe podobu kohokoliv (i čehokoliv), koho (co) spatří. Dávají si velký pozor, aby nebyli spatřeni ve své skutečné podobě. Někteří si toto skrývání vlastní podoby vysvětlují jejich možnou ohyždností, může to také vyvolávat pocit tajemství – Narjové možná skrývají svou tvář, aby ji ukázali až ve chvíli, kdy bude ten nejsprávnější důvod...

Jediné znamení, že před sebou nemáme Arkasíny, nebo dokonce Voirdžíny, je tmavá skvrna, až velikosti palce, kterou mají Narjové na obou spáncích (avšak tato skvrna nemusí být na první pohled patrná). Narjové se v průměru dožívají devadesáti sedmi let.

Vlastnosti (duševno)

O duševních pochodech Narjů je toho známo málo, Narjové jsou samotářské bytosti, nesdělují ostatním, o čem přemýšlí. Radost jim způsobuje, pokud mohou škodit, nebo ostatní obyvatele Omegy děsit. Zvláště, když na sebe mohou vzít podobu těch nejtemnějších bytostí Omegy, dělá jim to velké potěšení.

Um, rozum, jazyk a písmo

Jak již bylo psáno, Nařané jsou měňavci. Jsou opravdovými mistry převleku a napodobování. V tomto směru nemají žádné zábrany, dá se říci, že zde dosahují geniality.

Mezi sebou hovoří vlastním jazykem, kdysi dávno, když se objevili v Omeze, byl jistě známý, ale dnes nikdo mimo nich samotných jej nezná. Téměř všichni Nařané ovládají Arkasínštinu, kterou si zvykli používat. I jejich písmo se podobá arkasínskému, jde také o obrázkové písmo, ale Nařanské znaky jsou jiné, jednak svými tvary a také způsobem zápisu. Arkasínské jsou hlavně vytlačované do silné kůry, ty nařanské jsou převážně známé jako čtverce cca 2x2 palce velké, kreslené zvláštní tužkou modrou barvou podobné svou hustotou modré tuši.

Ví se, že palec považují za svou základní měrnou jednotku, prý právě kvůli skvrnám na svých spáncích. Jako další používají také přirozené míry: stopy, lokty i dlaně.

Společnost, rozšířenost

Jejich společenský život je minimální, stálejší svazky, rodiny, udržují jen při výchově potomků. Když tento dosáhne dospělosti, což je ve dvaceti tří letech, sotva dospělý jedinec odchází z domova a také rodiče se rozcházejí.

Na každý les v Omeze vychází jen určitý počet Narjů a to podle velikosti území. Každý jedinec ovládá část a respektuje samotu jiného jedince.

Přátelé – nepřátelé

Sami o sobě nevnímají Narjové žádnou z ras jako nepřátelskou. Jinak je tomu z opačné strany. Až na Marymeny, ke kterým si přece jen tolik nedovolí, ji všichni ostatní obyvatele Omegy považují za jakýsi obtížný a život znepríjemňující hmyz.

Již od dětství je každý jedinec této rasy veden k tomu, aby škodil, aby měl radost, když druhé vyděsí tak, že vylekaná oběť až padne na zem. V jejich vědomí je silně zakořeněna mrzutost z dávného osudu jejich předků. Bláznivým chováním kompenzují tento pocit vůči světu, v němž jsou nuceni žít. Nemají však snahu cokoliv na této věci měnit, na rozdíl od jejich první generace v Omeze.

Oblečení

Narjové patrně nenosí žádné oblečení! To, co je vidět na proměněných Narjech v jakékoliv bytosti, oblečené do příslušných šatů, jsou zase jenom Narjové, tedy část jejich těla. Vše napodobují i vzhledem k počasí, není jim horko ani zima, dokážou se přizpůsobit jakémukoliv podnebí.

Vzhledem k tomu, že neznáme jejich skutečnou podobu, je jakákoliv úvaha o možném oblečení v jejich přirozené podobě pouze spekulací...

Obydlí

Narjové nestavějí žádné přibytky. Pouze v korunách stromů mají malá nenápadná sedátka a poličky a kolem nich na větvích připevněny vaky s bylinami, kořením a drobnými nástroji. Když prší, rozprostírají nad toto své místo ve větvích plachtu, která barevně ladí s okolím, takže ze země jí nelze rozeznat. V zemi, v okolí svých stromů, mají asi deset stop široké pečlivě zakryté jámy, v nichž shromažďují těžší a větší předměty.

Na spánek se nikam neukládají. Jednoduše se promění v část stromu, kmen, větev s listy a podobně. Takto proměnění spí, aniž by během spánku změnili polohu nebo nějak zásadně svou podobu.

Obživa

Ví se, že Narjové jsou sběrači a občasnými lovci. Ale dovedou se živit ještě dalším zvláštním způsobem. Mohou sát životní energii jiných bytostí. Daří se jim to poměrně často právě proto, že dovedou měnit svou podobu podle situace a nepozorovaně se tak ke své oběti přiblížit. Pokud někoho vystraší a chytí jej za obě ruce, oběť je v té chvíli zbavena značné části své energie a cítí se vysílena. Narjové však své oběti nezabíjí. Nechají je v klidu odejít se zbytky sil. Lékem na takové vysátí je odpočinek, spánek a posléze a příjem potravy.

Věda a technika, víra a mýty

Jejich poznatky o světě kolem nich jsou spíše jen odposlechnuté informace, než jinak nabyté znalosti.

Téměř nevyrábějí žádné nástroje, jedním z mála předmětů, které vyrábějí, je jednoduchý tkalcovský stav, na němž vytvářejí plachty proti dešti do korun svých stromů. Jiné nástroje získávají od svých vystrašených obětí. Protože mají schopnost napodobovat, nečiní jim potíže používat kterýkoliv ze získaných nástrojů.

Věří, že jejich svět je vysoko na obloze, jednu z jasných hvězd považují za Namareniku, svůj domov, odkud přišli jejich předkové a když ztroskotali, zůstali navždy v pro ně cizím světě. Tato legenda však není pravdivá, i když jí bez výhrad Narjové věří. Ve skutečnosti jako Narjové přišli Bránou ze světa Kappa, nejsou stvoření Atalem. Nepočtená skupina přišla získat vědomosti o zdejším světě. Ale došlo ke známé bitvě o Bránu a později již neměli možnost se vrátit zpět. Tehdejší generace Narjů zanevřela na všechny i na všechno, přijala podivně svůj osud, neboť změnila jméno rasy na Nařany a zvolila si odstup od ostatních rozumných bytostí.

Zvláštní znamení, poznámky

Spíše jen upozornění na závěr, stručná rekapitulace, nač je třeba dávat pozor při setkání s Narji – Nařany:

Proměňují se v cokoliv a kohokoliv. Raději se nejprve přesvědčte, že před sebou máte skutečnou bytost z Omegy a ne jen její dokonalou kopii. Dávejte pozor na zesílené kmeny stromů, balvany tam, kde byste je nečekali, hromady listů, hlíny a podobně.

Pokud vás vystraší, nezůstávejte na místě, nenechte se chytit za ruce, utečte. Jinak s největší pravděpodobností přijdete o značnou část svých sil.

Šanyny

Vzhled, popis (tělesno)

Šanyny jsou veskrze krásné bytosti, lidé je nazývají vílami nebo bludičkami. Tvář má Šanyna usměvavou, podobá se lidem, její pleť může být světlá, narůžovělá, ale i tmavá až do hněda. Barva vlasů Šanyn je různorodá, pokrývá celou škálu možných přirozených barev, tedy lidsky přirozených... nenosí krátké vlasy, většinou si je nechávají splývat přes ramena. Šanyny mají malé nenápadné uši, jejich oči jsou velké a hluboké, vyskytují se v množství odstínů od světle modré, přes zelenou a hnědou až do černé.

Působí dojmem křehkých bytostí, které odfoukne vítr. Ale jsou to bytosti stejně hmotné, jako bytosti jiných ras Omegy. Pouze jejich celkový zjev, umocněný ladným pohybem, vyvolává ten pocit křehkosti.

Vlastnosti (duševno)

Šanyny bývají považovány za velmi inteligentní rasu, nasvědčuje tomu i jejich blízký vztah k Voirdžínám. Ale o jejich vlastních myšlenkových hnutích není známo téměř nic.

Dokážou velice dobře v myšlenkách komunikovat s Voirdžínami, avšak ne mezi sebou.

Jiná duševní vlastnost, vymykající se běžným vlastnostem ostatních ras, není známa.

Um, rozum, jazyk a písmo

Jejich úzký kontakt s Voirdžínami způsobuje, že se v mnohých situacích staví do stejných pozic jako Voirdžíny. Nedá se lehce rozeznat, který čin vychází bezprostředně z jejich vědomí a který je způsoben pouze přenesením myšlenek Voirdžín.

Šanyny nemají žádný jazyk v našem známém pojetí, ani písmo. Komunikují mezi sebou pomocí hudby, beze slov a tělem – mimikou a tancem. Zpívají, ale jejich písně neznějí jako lidské písně, je to řeč, která je pro ostatní krásná, ale tajemný harmonický zvuk. „Mluví“ takto jak pomocí hlasivek, používají ale i různá pískadla a pískátka, která jsou schopná vyloudit zvuky – tóny. Takto komunikují mezi sebou, ale s Voirdžínami komunikují pomocí přenosu myšlenek.

Šanyny mají stoprocentní paměť, tak zvanou paměť fotografickou, Jsou schopny, narozdíl třeba od lidí, reprodukovat informaci i po dlouhé době v nezměněné podobě. Pro tuto vlastnost je Voirdžíny využívají jako posly zpráv. Tato služba Voirdžínám je ze strany Šanyn naprosto dobrovolná, jejich vztah je podobný jako vztah Ratiů k Lidem, ale zde je více ze strany „silnější“ rasy provázen úctou a souzněním myšlenek.

Tyto „víly a bludičky“ mají vnitřní sílu, které mohou Lidé podlehnout. Stejně jako v pohádkách a legendách se lidé – mládenci – mohou do Šanyn zamilovat. Ale Šanyny se na rozdíl od pohádek nikdy neproměňují v Lidi... Šanyny jsou si této síly dobře vědomy a chrání se jí zneužívat.

Společnost, rozšířenost

Šanyny jsou bytosti zakládající rodiny. Pokud se dvojice rozhodne pro společný život, většinou se již nerozlučuje. O výchovu dětí se převážně starají šanynští muži! I proto je patrně pojmenování této rasy v ženském rodě, protože jsou to právě ženy, které jsou spatřovány jako „víly“, zatímco muži jsou téměř neznámí. Stejná neznámá jsou však i jejich děti. Má se za to, že vyrůstají v hlubinách pralesů, možná stejných, jako děti Voirdžín.

Tato rasa netvoří žádné vyšší organizované struktury. Je rozšířena po celé Omeze, Šanyny provázejí Voirdžíny jako jejich pomocnice, ne však jako služky, byť je jim služba Voirdžínám vlastní. Je v jejich přirozenosti pomáhat dobrým silám, činí tak ze své svobodné vůle.

Přátelé – nepřátelé

Již je tu psáno o jejich vztahu k Voirdžínám. K ostatním rasám se chovají s úctou i s respektem k odlišnému životnímu stylu. Nemají žádné nepřátele, ostatní si jich váží. Stejně jako Voirdžíny přinášejí ostatním mír a klid, ať už je tato síla původem od Voirdžín nebo jejich vlastní.

Šanyny sami o sobě zlu nerozumějí, nedovedou se bránit temným silám, nechápou léčky, úskoky, ani přetvářku a faleš. Jen blízkostí Voirdžín jsou chráněny proti síle Marymenů a dalším bytostem, které by jim snad chtěly škodit.

Oblečení

Jejich šaty jsou jedním slovem vzdušné. Převládající barva je bílá, zdobená barvami přírody. Hojně využívají květiny, ať již vpletené do vlasů nebo jako ozdobu na šatech.

O vnitřní síle Šanyn již byla řeč. I o tom, že jsou si této síly vědomy. Proto zakrývají své tváře a někdy i rozpuštěné vlasy závojem. Být může právě toto u lidí vyvolávat touhu odhalit jejich tvář, je tato touha méně nebezpečná, než sama síla Šanyn pro lidi. Toto napětí vedlo patrně ke vzniku množství lidských legend, v nichž Šanyny vystupují s různými jmény, podobami i vlastnostmi.

Obydlí

Jak málo je známo o rodinném životě Šanyn a výchově dětí, tak je tomu i o staveních, v nichž žijí. Má se za to, že obydlí Šanyn se podobá obydlí Voirdžín, je jednoduché, ale útulné. Tyto bytosti však nejsou závislé na svých domech, jejich domovem jsou hluboké pralesy. Nečiní jim sebemenší problém opustit místo a odejít jinam, převážně s Voirdžínami, které, jak známo, také často mění svá působiště.

Obživa

Šanyny nic nepěstují, neloví, pouze sbírají lesní plody – ovoce, pijí i nektar z květů. Jinak jsou zřejmě závislé na Voirdžínách, od nichž získávají vše ke své obživě.

Věda a technika, víra a mýty

Není známo, že by se Šanyny zabývaly něčím, co se týká vědy a techniky. Veškeré poznatky o světě kolem sebe mají zprostředkované od Voirdžín. Při myšlenkových spojeních se Šanynám dostalo jistě množství vědomostí od Voirdžín, ale Šanyny nejsou schopné těchto informací využít. Ani je ke svému způsobu života nepotřebují.

Jejich víra není známa, stejně jako není známa víra Voirdžín...

Protože Šanyny nepoužívají psané slovo, jejich mýty jsou známé prostřednictvím Voirdžín. Nejznámější legenda je o jejich stvoření. Podle této představy jim vdechl život stejný Mistr Atalův, jako Voirdžínám. Prý mu při stvoření Voirdžín zbyla energie, ale nebylo jí tolik, aby mohl stvořit další rasu silnou a duchem velmi nadanou. Přesto bylo této energie tolik, že jí nechtěl promarnit. A tak vytvořil Šanyny...

Zvláštní znamení, poznámky

Závoj snímají Šanyny v soukromí svých rodin nebo tuto výsadu přenechávají Voirdžínám, v jejich blízkosti žijí.

Jsou natolik spjaté s Voirdžínami, že nemají své vlastní svátky a přejímají svátky a slavnosti Voirdžín. Dary a „nadílku“ si odnášejí do svých příbytků, kde se radují ve svém rodinném kruhu.

Dovednosti, zkoušky, nač a proč a pro koho

Již staří Sumerové...

Takhle nějak začínají poučky o tom, že historie nás vždycky má co naučit. Jsou to slova pravdivá a tak ani my jsme ve svých oddílových činnostech nevymýšleli nějaké naprosté novoty. Vzali jsme to, co v různých organizacích mají samozřejmě různě, ale v zásadě jde o totéž. Ukázat lidem, že se o svět, přírodu kolem sebe mohou chovat s úctou a respektem. Že láska k zemi není jen zpívání hymny, ale i recyklace a nejlépe snad ani nevytváření žádného odpadu, což však snad už ani neumíme. A pak také, aby lidé dokázali v přírodě přežít, znali sežratelné kytky i ty, po nichž jim bude zle, uměli rozdělat oheň a také po sobě uklidit. Těch věcí je hodně. Aby zkrátka věděli, co je to, čemu se souhrnně říká tábornické dovednosti.

Zkoušky v našem pojetí jsou několikastupňové. Vše si každý s přístupem na internet může přečíst na našich stránkách nebo se dozvědět vše, co potřebuje, na oddílových schůzkách nebo výpravách. Pro účely následujících čtrnácti dnů stačí vědět hlavně o dvou věcech. A to jsou Dovednosti a Základní oddílová zkouška.

Dovednosti jsou celkem čtyři. Kdo je nemá splněné, může dostat arch, který je obsahuje a začít si je plnit. A kdo je splněné má, získá sešítek, který se jmenuje Základní oddílová zkouška. Ta je již obsáhlejší a její plnění trvá poněkud déle. Ale na konci těch všech bodů je poslední bod, tak říkajíc tajný. Říkáme mu „mezní situace“. Pokud tímto bodem Tulák projde, stává se členem Kmene a začíná mít v oddíle výhody, které ostatní nemají. Jednak získá košili a oddílový znak na ní. Ale bude zván na akce pořádané pouze pro Kmen. Někdy to bude samosebou práce, ale jindy to může časem být i putování po Šumavě. Před pár lety to tak platilo.

Být členem Kmene to ale nesmí zůstat jen jako znalost uzlů a morseovky. Je na každém, jestli svým jednáním bude dávat najevo, jaký je frajer nad něhož není a bude jen přidávat na tu svoji hromádku. Nebo bude zcela žít pro ty ostatní. To jsou je dvě extrémní možnosti. Ale mezi nimi je široká cesta, po níž se dá kráčet, aniž by utrpěla čest, svědomí a tak dál...

Morální krédo. V novém vydání Zkoušky je přidáno na úplný závěr. A tohle je vhodná chvíle je sem připsat.

Morální krédo

Když se staneš členem Kmene...

Měj na paměti, že být členem Kmene není jen znát stromy a morseovku, ale také (a někdy hlavně to...):

- ✓ být rovný a čestný k sobě a k ostatním lidem
- ✓ být vzorem těm, kdo usilují být ve Tvé blízkosti
- ✓ umět dávat a nejen přijímat
- ✓ mít otevřené srdce a ruku k pomoci
- ✓ svým jednáním chránit čest svou i Kmene

Nezapomeň na to, že vše, co může svět udělat krásnější a lidem vrátit úsměv do tváří, nosíš sám v sobě...

Co dělat?

Není nic jednoduššího než říct velkým, rádcům, čili Mistrům, jak jim letos ve hře říkáme, a chtít Dovednosti a pročíst si je. Nic nebrání plnění čehokoliv, co se tohoto týká. Nic ani těm, s nimiž se uvidíme třeba až za rok na táboře, nebrání. Stačí chtít!

Může to být každý z vás, kdo nakonec získá členství Kmene.

Jak jsem složila zkoušku!

(Titulek jsem si vypůjčil od Bláti...)

V části, kde jsou stručné obsahy celého roku Země za zrcadlem, jsem slíbil napsat něco o Bláťe a Píšťalce. Napsali to o sobě sami...

Píšťalka...

Na výpravu jsem přijela později kvůli škole v přírodě. Bylo to dlouhé přemlouvání rodičů, ale stálo za to. Tušila jsem, že tahle výprava bude výjimečná, jako byla poslední v minulém školním roce. Část výpravy, o kterou jsem přišla, naznačovala, že mé tušení se vyplní.

Po mém příjezdu nás Jirka odvezl Avíí do Zruče nad Sázavou. Odtud jsme pěšky došli na Chřenovickou zříceninu, kde se měla konat velkolepá scéna. Nejdříve jsme povečeřeli. Pak už se všechny skupinky oblékly do kostýmů svých ras. Se mnou ve skupince byli Borůvka a Ondra Ž. Já s Ondrou jsme byli z rasy Voirdžín. Borča byla Šanyňa. Každý se podle své rasy namaloval a mohlo se začít.

Přišel Poutník a odvedl nás pod kopec, aby nikdo neviděl, co se připravuje na místě, kde jsme večeřeli. Už předem jsme věděli, že jdeme Atalovi poděkovat za stvoření našich ras, a proto jsem si promýšlela, co mu řeknu. S Ondrou jsme se domluvili, že mluvit budu já a on se podle mě bude klanět a podobně. Zmocňoval se mě pocit vzrušení, jako pokaždé, kdy jsem představovala nějakou bytost ve hře. Tolik jsem se těšila a zároveň jsem měla strach, abych to nezkazila.

Konečně nás Poutník vyzval, abychom za ním potichu šli zpátky. Mičky jsme ho následovali do kopce. Měla jsem stále jasnější představu o tom, co řeknu, až ke mně Atal promluví. Došli jsme k první svíčke, stál tam Bílý král Voirdžín a tiše nám řekl: „Chovejte se, jak se patří před stvořitelem.“ Šli jsme dál v Poutníkových stopách. Utvořili jsme půlkruh. Na jednom konci stál Poutník a na druhém Velcí bez Honzy, Kuby a Michala. Poutník byl na straně blíž k věži Chřenovického hradu. Nyní se ve výklenku věže objevila postava. Atal, Stvořitel. Držel v ruce svíčku a začal k nám mluvit.

Pomalů jsem se uvolňovala z nejhoršího napětí a očekávání. Atal dál povídal: „Vše, co zde tento večer uslyšíte, bude pravda.“ Ta věta mi utkvěla v paměti. Říkal spoustu věcí. Mluvil o tom, že nás sem měly přivést Kameny Moci, atd. Po nedlouhém proslovu si začal k sobě volat zástupce jednotlivých ras. První byl Chuork (Blatník). Jako dar a díky za své stvoření dala Atalovi „svůj nejoblíbenější míček“. Pak přišly další rasy. A já jsem se snažila vzpomenout si, jakou řeč jsem před chvílí vymyslela.

Konečně Atal řekl: „A co vy, Voirdžíny?“ Dala jsem Ondrovi najevo, co má dělat. A svým nacvičeným způsobem jsme došli k Atalovi. Poklonila jsem se a Ondra to udělal taky. Potom jsem polovinu své připravené řeči zapomněla, takže jsem ji musela domyslet. Neznělo to už tak vznešeně jako před tím, ale co se dá dělat. Přednesla jsem svou řeč Atalovi a pak jsem se uklonila. Ondra pochopil, že se má chystat na odchod zpět do půlkruhu a uklonil se taky. Pak jsme se vrátili mezi ostatní stejným způsobem jako jsme přišli. Jakmile jsem zase stála vedle Borůvky, oddechla jsem si. Myslela jsem, že už to mám za sebou. Zmýlila jsem se.

Po té, co Atal vyvolal poslední rasu, odešel z výklenku ve věži na malý pahorek přímo proti půlkruhu. Začal znovu mluvit. Já začínala být nervózní. Něco se mi nezdálo. Atal pravil: „Jak jsem říkal na začátku, vše, co zde uslyšíte, bude pravda. Vaše vlastnosti jsou různé. Někdo si musel dát práci,“ už jsem věděla, co se děje, třáslý se mi ruce. „S tím, abyste si nebyli podobní. Někdo musel sepsat vlastnosti a jména všech ras. Někdo,“ pokaždé, když Atal vyslovil slovo „někdo“ se ve mně zatřásla dušička, ale on mluvil dál. Po té přestal mluvit o stvoření ras a řekl: „Ten někdo stojí mezi vámi.“ Bylo mi jako by mě polil ledovou vodou. Atal řekl, aby k němu skutečný Stvořitel přišel.

Vykročila jsem, bylo mi na omdlení. Hrozně špatně. Dívala jsem se do země. Myslím, že z malých Tuláků nikdo nechápal. Stála jsem vedle Atala. V mojí mysli byl chaos. Postupně se mi promítaly v hlavě obrázky z výprav a her. Byla to směs různých pocitů. Stála jsem a vyhýbala se pohledům svých vrstevníků. Mezitím Atal mluvil o tom, že teď mají rasy možnost poděkovat skutečnému Stvořiteli. Začalo mi být skutečně špatně. Poutník přišel k pahorku a posadil mě. Dotkla jsem se vlastní nohy, jestli to není jen sen. Ne, byla to skutečnost. Skutečnost, která mě děsila od začátku roku. Přišla ke mně Bláťa, co by Chuork a padla na zem. Už jsem to nevydržela. Ten pocit, že přede mnou na zemi leží ta, která mi svou veselostí, schopnostmi a srdečností vždy byla tajným vzorem. Ne, to už bylo příliš, mé sebeovládání povolilo. Slzy se mi draly z očí. Plakala jsem štěstím, smutkem i strachem dohromady. Byla jsem ráda, že už mi tajemství

stvoření nesvazuje jazyk a měla jsem strach z toho, co řeknou ostatní, až jim dojde, proč tady přede mnou Bláťa leží.

Poutník přistoupil k ležícímu Blatníkovi a řekl: „Nečekej odpověď.“ Byla jsem mu za to nesmírně vděčná, protože v tu chvíli jsme nebyla schopná říct jediné slovo. Bláťa se zvedla a odešla zpět do půlkruhu. Pak přišly i další rasy. Nejlépe si z nich pamatuji Šanyu Borůvku. Vzala mě za ruku a usmála se. Myslím, že ona pochopila. Byla jsem ráda, že ta přede mnou neležela.

Když přišel i poslední Nařan Drobek, Atal mi dovolil vrátit se mezi ostatní. Pak ještě promluvil pár slov a dovolil nám všem odejít. Odešli jsme s Bílým králem Honzou, který nám pak dovolil svléknout kostýmy. Borůvka mě znova držela za ruku a Bláťa ke mně přišla: „Teda Píšťalo, smekám před Tebou.“ Řekla to se svou nepřekonatelnou srdečností a mně se o ten strach u srdce trochu ulehčilo.

Vrátili jsme se k ohništi, dali kostýmy do beden a Honza s Kubou vybrali pár lidí (první várku), kteří jeli autem hned, ostatní šli s Konopem Davidem a Montákem na místo, kam pro ně pak Honza s Kubou přijeli. V první várce byla Borůvka, Bláťa, Juráš, Michal, já, pak samozřejmě Kuba s Honzou. V Zátoce pláňat jsme čekali s Michalem a povídali jsme si. Při té příležitosti řekla Blatník další pravdu: „Jsme na tom stejně.“ A Michal to se zvláštním zaujetím zdůraznil. Pak odešel, protože přijeli ostatní. S Blátou jsem pak prohodila několik rychlých slov a společně jsme tušily, proč to Michal zdůrazňoval. Bláťa totiž den před tím dostala košili. A dokonce i toto tušení se naplnilo.

Za pár hodin mě právě vzbuzená Bláťa donutila vstát a šli jsme spolu na Asgard. Tam jsem předstoupila před Kmen. Náčelník mi řekl, že svou zkoušku jsem dnes večer splnila. Dostala jsem košili a znak. Opět jsem nebyla schopná souvisle mluvit. Řekla jsem jen: „Díky,“ a na nic víc jsem se nezmohla.

I teď říkám DÍKY s velkým D všem Tulákům, kvůli kterým vůbec bytosti Země „za Branou“ vznikly.

Píšťalka

Bláťa...

Je 20. června 2003 a já se vydávám na putování s Tulákama a tentokrát s námětem „Země za zrcadlem“.

Započatý víkend začal stejně jako vždy, dopravením celé skupiny na místo určení.

Je večer a zábavný dvoudenní program začíná. Nejdříve jsme se shledali s Bílým králem, který nám povyprávěl o slavnostech, které se chystají na příští noc a následně jsme se odebrali s poutníkem přivítat Atala. Zapomněla jsem podotknout, že vše se již odehrávalo v blízkosti Zátoky, jelikož jsme nocovali na louce nad Junákem.

Jsme u mola a vidíme, jak z dálky k nám po vodě zvolna připlouvá Atal. Když sestoupí ze svého prostého plavidla na zem, tak k nám promluví a sdělí nám důvod jeho příjezdu z Atlantisu a také se dozvíme co od nás na oplátku očekává.

No a teď začne ten správný pro mne nezapomenutelný horor!! Všichni se rozešli až na mě (Blatníka) a Ballúa (Juráše), abychom pomohli Atalovi (Kubovi) s vyndáním jeho prostého plavidla (duše a podlážky) z vody. Kuba nám dal pokyn ať já a Ballú odneseme podlážku a on, že popadne duši a bude nám ze zadu svítit na cestu. Vydali jsem se tedy na cestu a už jsme byli před posledním kopečkem v lese, když tu zničehonic zhasla baterka a do tmy zazněla jen strašná tupě dunící rána doprovázená praskáním dřeva.

Ohlednu se co, že se to děje a vidím, že Kuba zmizel. Ačkoli jsem se v tuto chvíli ještě vůbec nebála, i když jsem tušila, že Kuba někam zahučel, že by se mu mohlo něco stát, protože on to je takovej hromotluk, kterýho jen tak něco neporazí a tak jsem do tmy položila jen takovou kontrolní otázku: „Žiješ?“ Ze tmy se ozvalo skřípavým hlasem: „Napůl!“. Trošku mi přeběhl mráz po zádech, ale stále jsem doufala, že se Kuba odněkud vyhrabe, oklepe a pomašlujeme dál. Opak byl pravdou☺. Vzala jsem si naší druhou baterku a posvítla na místo odkud zazněla jeho odpověď. Ležel nehnutě na zemi a rukama si svíral hlavu. Na otázku co mu je, odpověděl, že ho bolí noha, a že hlavou upadl na nějaký pařez. Samozřejmě jsem mu jeho tvrzení věřila i když jsem žádný pařez o kterém se zmiňoval neviděla. Chvilí ležel bez hnutí a po chvíli se snažil vstát. Zaúpěl a bylo očividné, že ho noha musí ukrutně bolet, protože si i jadrně ulevil slovy „Do pr....“ a sklátil se znovu k zemi. V tu chvíli se mi sevřel žaludek a krve by se ve mě nadořezal, jak jsem měla o Kubu strach. Ten mě poprosil ať mu jdu namočit kus jeho kostýmu do vody, aby si mohl udělat obklad. Já jsem byla zmatená jak lázeňská veverka a nevěděla jsem kudy kam. Nakonec jsem usoudila, že přes louku

k potoku to bude asi nejrychlejší a tak jsem vyrazila. Strach se začínal stupňovat a to ne jen o Kubu, ale také že musím za tmy sama přes louku, ale nakonec jsem to zvládla. Najednou mi došlo, že tam parkuje Beruna se svým dostavníkem a že se bude muset pro něj vrátit. Načež mi Kuba sdělil, že se tak nestane, protože Berka se srazil s ostatními na kládách a pokračoval s nimi zpět do tábora. Mé světélko naděje začalo skomírat. Uvnitř hlavy jsem začala pořádně zmatkovat a napadalo mě spousta otázek „Co teď? Co když má Kuba něco s pateří? Co když má zlomenou nohu? Jak se to ostatní dozvědí? Kdo pro ně půjde? No já teda ne! Já opravdu nepůjdu, vždyť se bojím...“ Nakonec mi v hlavě zůstala jen jedna myšlenka, někdo z nás dvou musí běžet pro velký. Řekla jsem tuto úvahu nahlas a ten moment jsem pochopila, že z těch dvou to asi budu muset být já co poběží, protože Ballů, ačkoli je to bezva kámoš, tak není zrovna fyzicky stavěnej na dlouhé tratě. Myšlenka, že tento úkol musím zvládnout sama mě doslova šokovala. Pár vteřin jsem si dodávala odvalu, protože mám panickou hrůzu jít do tmy, kde nikdo není, ale nakonec jsem popadla baterku a s žaludkem až v krku jsem vyrazila. Letěla jsem jak o závod, kdyby mi to někdo měřil, tak věřím tomu, že jsem trhla světový rekord. Když si uvědomím, že jsem 5 měsíců nesměla ani cvičit, tak to byl skutečně výkon☺ Ovšem mému trápení nebyl tímto konec, protože jsem doběhla ke kládám a nevěděla jsem kudy se vydat na další trasu!! Nakonec jsem se rozhodla pro zkratku. Na štěrkovce za zkratkou jsem se znovu zastavila a nutně jsem musela nabrat druhý dech, protože jsem měla pocit, že vyplivnu plíce. UŽ JSEM NEMOHLA!!!!!!!!!!!! Minutka oddychu mi opět dodala kuráž a představa, zraněného nemohoucího Kubu mě opět hnala dál. Když jsem u Zelený Budky doběhla Tuláky, tak se mi skutečně ulevilo a z posledních sil jsem zaskřehotala: „MOŇOOOOO, DAVIDÉÉÉÉÉÉ!“ Na mé volání se ozval Beruna se slovy: „Co se děje???!“ V rychlosti jsem jim vylíčila celou tragedii, jak Kuba leží s pochroumanou nohou a hlavou v příkopu. Zdálo se, že to vylekalo i Michala, který se sebral a kvapem šel se mnou. Dokonce mě vyzýval, že poběžíme, ale já jsem již byla na pokraji zhroutení a jen jsem zasípala: „NĚÉ“. Ale u zkratky mi to nedalo a dala jsem se znovu do klusu. Dorazili jsme na místo a k mému zklamání se nic nezměnilo. V koutku duše jsem totiž doufala, že se Kuba mezitím zázrakem uzdraví, ale on tam stále ležel a pohled na něj byl skutečně bolestný. Berka a Michal Kubu popadli za křídla a doslova ho odtáhli do přeparkovaného dostavníku s tím, že jedou do nemocnice.

Já jsem se už téměř na nic nezmohla. Jen jsem seděla v jehličí a flusala slanou vodu místo slin. Byla jsem totálně zničená a vyčerpaná, ale někde uvnitř jsem byla ráda, že jsem udělala to nejlepší co jsem v tu chvíli mohla udělat.....

Konečně jsem ležela ve stanu. Byl tam se mnou Ballů, Dráče a Borča. Přemýšlela jsem co, že se to vlastně stalo a jak k tomu došlo. Moc klidu jsem si ovšem neužíla, protože za nějakou dobu se nám zachvěla celta na stanu. Byl to Konop a docela vážně mi přikázala: „Blatníku pojď ven“. Odpověděla jsem: „Musím?“ a ona na to: „Nemusíš, ale měla bys“. Měla jsem v každém oku několik otazníků, protože jsem zase nevěděla co se děje. Vylezla jsem tedy ven a šla s Konopem až těsně před křižovatkou směr zelená železná tyč. Tam rozsvítila louči. Hlavou se mi opět začaly honit všelijaké myšlenky. Říkala jsem si: „Asi nějaká bojovka..“. Kachna mě ještě poučila, ať až tam dorazíme pozdravím, jinak ať se chovám jak uznám za vhodné. Kráčela jsem tedy s ní a již v dálce jsem rozpoznávala postavy velkých ve stínu svíček. Na místě jsem zjistila, že jediný Michal stojící uprostřed byl oblečený v kostýmu. Postavila jsem se před něj asi tak 2 m a pozdravila. Ten se mě na oplátku zeptal: „Víš kde jsi?“. „Asi jo“, odpověděla jsem. Napadlo mě, že teď, když jsem tak vyčerpaná, že ještě dostanu určitě nějaký úkol, abych složila další zkoušku. Než jsem to domyslela, tak mi Michal říká: „Teď asi čekáš, že dostaneš úkol.....ale ty už jsi ho splnila.....a splnila jsi ho na výbornou!!!“ Chvilí jsem tupě zírala a nevěděla o čem mluví. Pak řekl, abych se otočila. Měla jsem strach to udělat, ale přesto jsem se opatrně otočila a tam stál on.....Kuba ?!?!? a nic mu není? A NAJEDNOU MI TO VŠECHNO DOŠLO!! V hlavě se mi rozsvítila velká žárovka☺ Zalil mě pocit velké radosti a dojetí. Začala jsem se smát a do toho jsem brečela. Nevěděla jsem co mám v tu chvíli udělat, ani co mám říct. Najednou jsem držela v jedné ruce tuláckou košili a ve druhé tulácký znak.

Teď když to vše sepisuji, tak už vím, co nám říct, už to vím úplně na 100%.
Byl to ten nejúžasnější a nejlepší zážitek za celý můj dosavadní život☺ ☺ ☺
TULÁCI JSTE NEJLEPŠÍ LIDIČKY CO ZNÁM☺ MÁM VÁS VŠECHNY MOC A
MOC RÁDA A ZA VŠECHNO VÁM VŠEM MOC DĚKUJU!!!!!!!!!!!!

Váš Blatník☺

PS.: A jaké poučení z tohoto příběhu vyplývá?
„Nikdy nechod' v noci do lesa s dospělákem a s neběhajícím kámošem sama☺“

Kdo přijde na řadu

Když se zatouláte do jídelny, jistě najdete na nástěnce svá jména a také pořadí prvních deseti a dnes také dalších dvou Tuláků čekajících na tajný bod ☺

Nezáživné, možná nudné, ale nutné

To nejlepší na konec...(?)

Když začal loňský tábor a první nějaký ten drobný konflikt na téma co se smí a co ne, jeden z táborníků ke mně přišel a povídal mi, že tenhle tábor něco nemá a sice, že byl teď na jiném a tam hned zkraye jasně řekli, jaká jsou pravidla... ne, že bychom snad žádná neměli, jsou již nějakých pár let notoricky známá a visí každé léto na nástěnce. Ale budiž. Chytil jsem se za nos a už tehdy jsem si řekl, že to tedy příště musíme více dát na vědomí. Nakonec se nás tu sešlo tolik, že jsme pravidla rozšířili a uvádím je zde, v tomto mimořádném a speciálním Semtamníku, který byl zkraye tábora rozdán každému a ten každý, pokud jej neztratil, třímá jej v rukou dodnes.

Organizace

V letošním roce jede na náš tábor rekordní počet lidí. Z toho vyplývají jisté nepopulární změny v organizaci tábora, pro které se rozhodl tým velkých, pracujících celoročně u oddílu. Jsou to věci ohledně kuchyně, koupání a dalších. Jejich dodržování všemi účastníky tábora je pro hladký průběh nutné...

Pod pojmem „velký“ je tu dále myšlen „dospělý“.

Tyto dohody jsou vepsané s vědomím, že se musí dodržovat. Pokud by se dodržovat neměly, bylo zbytečné je tvořit...

Kuchyně je prostor k přípravě jídel, k ničemu jinému.

- **K přípravě her** je možné použít „kancelář“ vytvořenou již v loňském roce na půdě nad schody.
- Dohodli jsme se, že **věci velkých** budou v kuchyni minimálně a to pouze věci jisté ceny a důležitosti, tedy pouze doklady, klíče, mobily, účtování... a to pouze nahoře na prosklené skříni. Nic jiného nikde v kuchyni nebude, ani kytary, oblečení.
- **Jíst** budou všichni velcí také v jídelně, pokud to nejsou velcí, kteří bezprostředně pomáhali s přípravou jídla.

Jíst mohou všichni táborníci pouze v jídelně nebo i u ohniště. Další místa jsou zakázána. Zvlášť lavice pod okny kuchyně a betonové schody. První jde na jídlo služební Tým, další Týmy až řeknou jejich velcí nebo pověření zástupci a to v pořadí vždy proti směru hodinových ručiček podle postavení na nástupu.

Stany dětí nebudou mít letiště, pokud se v konkrétních případech nedomluvíme jinak. Stavba letišť bude umožněna pouze velkým.

Mytí nádobí bude vždy po jídle, nesmí zůstat do dalšího jídla, proto jde služba na jídlo jako první

Tým má pouze jednoho stálého velkého, další velký k němu bude přiřazen tak zvaně „natvrdo“ a to hlavně z hlediska služby, aby byl Tým schopen věnovat se všem služebním činnostem (např. jeden velký se věnuje pomoci v kuchyni, druhý má na starost zaměstnání dětí).

Koupání v Zátocě musí být zajištěno:

- **Bude vyhlášeno „koupání“** a všichni, kdo jdou, se shromáždí u stožáru. Pak společně po **spočítání** odejdou.
- Se skupinou musí odejít **jeden velký jdoucí do vody na každých započatých 15 dětí.** Mimo těchto velkých odchází k vodě i velký, který bude dohlížet ze břehu s píšťalkou. Ten bude volat zpět příliš se vzdalující plavce. Kdo neuposlechne,

půjde okamžitě z vody.

- Pokud se půjde koupat **Tým jako celek**, odchází také od stožáru po spočítání a to nejméně se dvěma velkými, z nichž jeden zůstává na břehu s píšťalkou.
- Pokud se po odchodu na koupání bude chtít připojit **někdo dodatečně**, musí se na břehu hlásit velkému s píšťalkou, který musí mít přehled o počtu lidí. Stejně tak pokud někdo odchází z koupání, musí se hlásit tomu s píšťalkou.

Rejstřík trestů zavádíme jako novum a věta „Jdu tě napsat na Rejstřík“ snad odradí některá zlobidla od páchání jistých akcí...

- **Každý velký** má právo vepsat na Rejstřík jméno „delikventa“. Pokud již napsaný jedinec provede něco dalšího, není mu u jména udělána čárka, ale je vepsán podruhé, potřetí... Rejstřík je totiž plachta, na kterou se píšou jména a pak jen škrtají. Když nastane mimořádná práce, která ale nespadá do ranku služby, vybere velký některá vhodná jména z Rejstříku, ty škrtne, a ti to jdou onu práci udělat. Každý večer se bude Rejstřík vyhodnocovat. Kdo se na něm objeví třikrát (tedy nepřeškrtnutý), čeká jej tak zvaný „Ešus“.
- Rejstřík bude viset na nástěnce v jídelně.

Deník je velký sešit, je to pokračování barevných malých Deníků psaných Týmy během celého roku. Deník na táboře píše během svých hlídek, nebo i před nočním hlídáním, služební tým. Do Deníku se smí psát a kreslit, kreslení musí být jen maximálně jedna třetina záznamu za uplynulý den. Zbylé dvě třetiny musí pokrývat text. Je to jinými slovy táborová kronika. Ke psaní je dovoleno používat pero nebo tužku. Pastelky jen výjimečně k odlišení nějakého textu (třeba přepsané zprávy). Kreslit je zakázáno perem a propíječícima se fixama. Pastelky jsou nevhodnější. Je dovoleno vlepovat (třeba zprávy), ale je **zakázáno kapat vosk do Deníku a opalovat jeho listy!**

Nočník je sešit známý, ale tentokrát bude mít přednost udělat zápis do Deníku! Teprve až po té přijde Nočník na řadu. Nesmí se stát, že by po hlídce byl záznam v Nočníku, ale Deník by byl prázdný! Nočník je volné pole působnosti, ale je **zakázáno kapat do něj vosk a opalovat listy!**

SLUŽEBNÍ TÝM - PRÁVA A POVINNOSTI:

- služební Tým se podílí na organizaci celého dne na táboře
- podílí se na přípravě jídla po celý den
- ráno kompletně zajišťuje snídani
- jde se první najíst, aby se první mohl věnovat mytí nádobí a později úklidu jídelny
- po každém jídle utírá stoly
- po večeři zametá jídelnu
- dbá o čistotu táck s hrníčky (pokud jejich stav netrkne služební Tým, určí jejich hromadné mytí zdravotník)
- mění vodu v lavoru na oplachování hrnků po každém jídle
- doplňuje toaletní papír na latrínách
- včas žádá své velké o vylití škopků u umývárny a lavorů od nádobí
- zavírá na noc prázdné stany
- stará se o dostatečnou zásobu dříví pro kuchyň (musí vždy stačit i na vaření snídaně další den)
- hlídá si, aby včas zatopil v koupelně pod brutarem na mytí
- další Tým začíná službu přípravou večeře. Ten Tým, který sloužil během dne, se koupe
- oficiální předání služby je symbolicky na večerním nástupu předáním vlajky
- rozsvěcí sklenice se svíčkami před večerkou a roznáší je na určená místa, během hlídek doplňuje dohořelé svíčky
- služba si předává deky, píšťalku a Nočník. První hlídka je má na předem po celý tábor daných místech, poslední je do těchto míst uklízí.

- služební Tým během nočních hlídek píše **Deník**, což je jeden velký sešit, pokračování barevných Deníků během celého roku
- poslední noční hlídka budí ráno včas velké ve svém týmu

OSTATNÍ ZÁLEŽITOSTI:

- nástupy ráno vede Poutník, vztyčuje se vlajka, rozdává se materiál za body
- nástupy večer vede také Poutník, snímá se vlajka
- děti jsou **Tuláci** a dělí se do čtyř **týmů**, velcí u rodů jsou **Mistři**
- stany jsou jednoduše **stany**, celý tábor je **tábor** postavený pro nás, abychom při svém poznávání Atalovy země měli kde být
- **Vracenda** a **Kecanda** se provádí před večerním nástupem a to v prostoru na schodech, případně při nepříznivém počasí v jídelně - zajišťuje velký služební Tým
- každé ráno bude vyvěšený „**Táborový zpravodaj**“ obsahující co se bude přes den dít, kdo má službu, co bude k jídlu, kdo za co zodpovídá, apod. z důvodu informovanosti dětí a omezení stálých otázek - zajišťuje hlavas
- hlídáme v noci dle Režimu dne
- každý účastník tábora má talisman složený z 20 korálků – krychliček navlečených na kůži, kam si vepíše přezdívku (jméno)
- rozlišení týmů
- **tým** má trička barvy, kterou získá na počátku a jméno, co si společně se svým velkým zvolí
- **velcí u týmů** jsou Mistři a mají jednotnou barvu
- velcí mimo týmy mají trička jako velcí u Týmů
- pozdrav na nástupu:
- první zdraví bytost: Světlo vašim krokům, Tuláci!
- odpověď: I Tvým krokům (Poutníku)!
- v noci je tábor osvětlen sklenicemi se svíčkami na latrínách, umývárně, u stožáru, v průchodu mezi stany k vodě, v průchodu mezi stany k potoku, v průchodu mezi stany u schůdků do lesa

REŽIM DNE

Budíček pro služební rod:	6:40
Budíček běžný – něžný:	7:15 – hlídka budí tak, aby buzení odpověděli a stihli vstát včas
Budíček výjimečný:	7:45 – toto je hodina „vykopání“ ze stanů
Vodník, mytí, úklid	
Snídaně:	8.00. - 8.30.
Ranní nástup:	8.30.
Po nástupu bodování úklidu, dopolední program	
Oběd:	12.30. - 13.00.
Polední klid:	13.00. - 14.30.
Odpolední program	
Večeře:	18.30. - 19.00.
Vracenda, cecanda:	19.00. - 19.30.
Večerní nástup:	19.30.
Večerní program	
Mytí „služebního Týmu“ a zájemců:	20.30. začátek
Osobní hygiena	
Mytí „služebního Týmu“ a zájemců:	21.30. konec
Příprava na večerku:	21.30.
Večerka:	22.00.

NOČNÍ HLÍDKY

Hlídka je v bdělém stavu v jídelně a po 15 minutových intervalech obchází celý tábor a kontroluje, zda je vše v pořádku. Píšťalku má jeden z hlídkujících vždy na krku. Hlídka má právo vzbudit svého velkého z týmu nebo přímo vyhlásit poplach, pokud je to opravdu nutné. Hlídek je celkem pět, v rozumném složení. Nikdo nehlídá sám – jeden. Hlídaří vždy členové služebního Týmu, v nouzi lze dohodnout jinak.

Hlídka je při hlídání v tichosti tak, aby na sebe neupoutávala pozornost vetřelců, ani spících!

1. hlídka:	00:00 – 01:20
2. hlídka:	01:20 – 02:40
3. hlídka:	02:40 – 04:00
4. hlídka:	04:00 – 05:20
5. hlídka:	05:20 – 06:40

ZÁKONY TÝMŮ V ZÁTOCE PLÁŇAT

Zákony Tuláků

- Každý Tulák ví že patří do jednoho ze čtyř Týmů. Pamatuje si jméno Týmu, jeho barvu, učí se znát své Mistry a také všechny ostatní táborníky.
- Nikdy neopustí svůj Tým ani tábor bez vědomí Mistra.
- Netrhá zbytečně rostliny a netrápí žádné ani ty nejmenší živé tvory.
- Váží si pitné vody a pije jen z pramenů určených Mistry. U jídla si řekne jen o tolik, kolik sní. Jídlo ani pití nenosí do svého stanu.
- Ve svém stanu nenechává žádný odpad.
- Nikdy si nehraje ani s malým plamínkem, tím více ne ve svém stanu! Oheň rozdělává jen se souhlasem Mistra a za jejich dozoru. S každou bolístkou se svěří zdravotnici. Pravidelně si čistí zuby, myje si ruce pře každým jídlem a dbá o celkovou čistotu.
- V každé hře, v každém boji bojuje čestně. Bude-li někdo potřebovat pomoc, přispěchá mu pomoci, i kdyby třeba jen před chvílí byl jeho soupeřem ve hře.
- Mluví pravdu, aby mu mohli všichni táborníci věřit.
- Každý táborník je důležitý. Bez jeho schopností a sil by nebylo žádné hradiště postaveno. Je to on, kdo svým jednáním vytváří celkový obraz celého tábora.

Zákony Mistrů

- Mistři dodržují všechny zákony obyvatel tábora.
- Chystají program pro mladší Tuláky a starají se o ně po celý den, vždy o nich mají přehled. Odpovídají za včasný příchod celého Týmu na nástup, jídlo, hru, atp. Domlouvají se spolu na hodnocení malých Tuláků a toto včas před večerní poradou předávají Mistroví, který se stará o zapisování na nástěнку.
- Mistři mohou zúročit práci všech táborníků a celým táborem pohnout správným směrem. Je na nich zasáhnout v pravý čas.
- Mistři dosáhli svého postavení dlouhou prací u Tuláků. Zaslouží si proto respekt, jsou to oni, kdo mají největší přehled a dovedou lépe než malí táborníci posoudit, kterým směrem se vydat, mají plnou odpovědnost za celý tábor.

Táborové Zrcátko

Úplný konec... ten bude doufám šťastný!

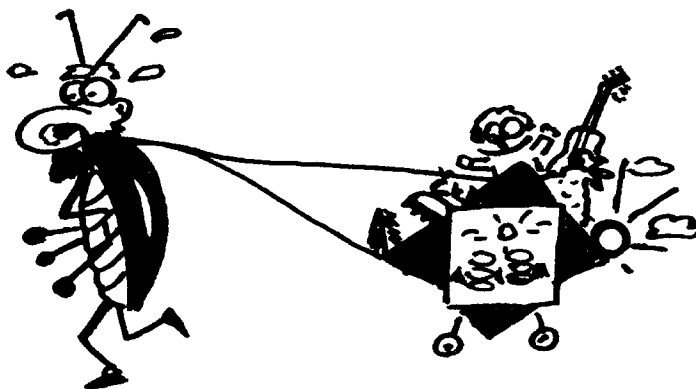
Ať vám všem tento tábor přinese jen radost, radost a radost. Ať je takový, že se budete chtít napřesrok zase sejít.

A nezapomeňte – a nezapomínejte! – **nikdy** (ani v „hrozných“ chvílích, kdy vám něco velcí zakazují, kdy usměrňují vaše dovádění a podobně), že nic z toho, co jste zažili a zažijete, by nebylo nebýt právě těch velkých, kteří do toho „jdou“, kteří po nocích lepí dílky do čehokoliv, píšou zprávy, honí se / vás po lesích, jezdí do... no prostě všude, kde je potřeba.

Mají své také unavené oči pořád dokořán, aby se nic nestalo, mají svá srdce někdy kvůli vám v kalhotách (to když třeba zmizíte na pouť sami, že) a mají je v dlaních, z těch „nejhlubších pramenů“. Ostatně přečtěte si ještě jednou Zrcátko z první stránky.

I o tom je (bude) tento tábor.....

Michal, nejfousatější Tulák

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK
(Táborové zrcátko)
č.28

Vydán
jako 36. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
srpen 2003, vydání první

Sestavil a do stroje vesměs překlepal:
Michal

Graficky po nocích vyvedl
Honza:

Tisk:
DŮM UM, <http://www.dumum.cz>
Středisko pro volný čas dětí a mládeže
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 274 773 407, 274 772 081

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00
tel.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

Tuláky můžete nalézt i na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.net>
Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.net

Vytvořeno v programu © Microsoft Word 2002, obsahuje 107373 znaků, © Beruna, honza@beruna.net